

Ilustrácia : Lesana Behanová, 8. trieda , ZŠ s MŠ Drahovce

**zbierka rozprávok a pohádek šikovných detí zo Slovenska a Čiech
školský rok 2018/2019**

Obsah

Ahooj deti 😊	5
O princovi a jeho prasati	5
Colin Jurík a Matej Pavkov, 5.ročník, ZŠ Skýcov	5
Ilustrácia : Henrich Ostatný, 9.ročník, ZŠ Skýcov	6
Motýľ	7
Milan Vojtaššák, 5. B, ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné	7
Ilustrácia : Marianna Vojtaššáková, 8.D , ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné	8
Stratený vlčík	9
Patrícia Fedoreková, 5.ročník, ZŠ Skýcov	9
Ilustrácia : David Jurík, 9. ročník, ZŠ Skýcov	10
Strašidelné prázdniny	11
Tomáš Zurek, 5. trieda, ZŠ s MŠ Drahovce	11
Ilustrácia : Adam Lengsfeld , 5. trieda ,ZŠ s MŠ Drahovce	12
Sen	14
Nikolas Masaryk, 5. trieda, ZŠ s MŠ Drahovce	14
Ilustrácia : Dávid Kocian, 5. trieda ,ZŠ s MŠ Drahovce	15
LEVRAM	16
František Zámečník, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra	16
Ilustrácia : Matej Raček, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra	17
Mimozemšťania?	18
Anna Chrtianska, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra	18
Ilustrácia : Anna Hlbočanová, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra	19
Drevená Karakuča	20
Tobiáš Záhradník, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda ,Nitra	20
Ilustrácia : Daniel Macho, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra	22
Dračí zub	22
Janetová Sabína, 6.C, ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné	22
Ilustrácia : Samo Vrábek , 8.A, ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné	23
MÚDRA RADA	24
Hana Kováčová, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra	24
Ilustrácia : Agáta Tomanová, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra	24
Slza	25
Eva Škerlancová , sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra	25
Ilustrácia : Martina Gocmanová, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra	25

Tarra a jej dar	27
Monika Nerečová, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra	27
Ilustrácia : Lucia Hudečeková, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra	28
Kiki	30
Erika Tisoňová , 6.D, ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné	30
Ilustrácia : Samo Vrábek , 8.A, ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné	30
Deník Jenička	32
Adham Wael Hanafy, 6.B, ZŠ a MŠ Ostrov, okr. Karlovy Vary	32
Vynálezci v oblacích	33
Kamila Jeřábková, 6.A, Základní škola a Mateřská škola Ostrov	33
Modré kuřátko	34
Filip Zeronik, 6.A, Základní škola a Mateřská škola Ostrov	34
Krtkův Dorták	35
Lukáš Hlavatý, 6.A, Základní škola a Mateřská škola Ostrov	35
Mimozemšťan na Zemi	36
Viktorie Kadlecová, 6.A, Základní škola a Mateřská škola Ostrov, ...	36
Hviezdna princezná	37
Adriana Boškajová, 7. C, ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné	37
Ilustrácia : Martina Demčáková , 7.C , ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné.....	38
Zmutované zvieratá	41
Veronika Križankovičová, Karin Rumanová, Miriam Radványiová, Noémi Varsányiová 7.B, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo	41
Fantasycraft	43
Sebastián Uher 7.B, Martin Hrbán 9.A, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo	43
Ilustrácia : Sebastián Uher 7.B, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo.....	43
Johanka a čarovné pero	45
Karin Benešová, Abby May Stifterová 7.A, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo	45
Ilustrácia : Lea Kariková, Nina Tóthová 6.A, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo	45
Čierna mačka	46
Denisa Kuklová, ZŠ s MŠ Babín, 7. ročník	46
Ilustrácia : Denisa Kuklová, 7.ročník, ZŠ s MŠ Babín.....	47
Berónia	49
Daniel Bukovský, 8.ročník, ZŠ a MŠ Babín	49
Ilustrácia : De Anna Mária Klimčíková, 8.ročník, ZŠ s MŠ Babín	50
Joulie vo vesmíre	51
Sofia Šulánová, Alexandra Krišková, Katka Machalová, 8.A, Martin Dóra 9.A, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo	51

Ilustrácia : Sofia Šulánová, Alexandra Krišková, Katarína Machalová 8.A, Samuel Bardoun 6.A, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo	52
O čarovnej krajine	53
Oliver Tavalí 7.B, úprava Timotej Manek 9.A, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo	53
O láske a šťastí	55
Andy Olleová 7.B, úprava Tamara Kuttnerová a Karin Katonová 9.A, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo	55
Ilustrácia : Lenka Danielová, Alexandra Tavaliová, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo.....	55
Stratená	56
Ema Bilošová, 8.ročník, ZŠ Skýcov	56
Víla Olívia	59
Barbora Motošická, Lujza Mihalíková a Blerime Mena , 8.ročník, ZŠ Skýcov.....	59
Ilustrácia : Lujza Mihalíková, 8.ročník, ZŠ Skýcov	60
Lajka	62
Timea Maceková,8. trieda, ZŠ s MŠ Drahovce.....	62
Ilustrácia : Lesana Behanová, 8. trieda , ZŠ s MŠ Drahovce	64
Útek	65
Lucia Iglárová, 8.C, ZŠ s MŠ J.Vojtaššáka Zákamenné	65
Ilustrácia : Marianna Vojtaššáková, 8.D, ZŠ s MŠ J.Vojtaššáka Zákamenné	65
X33	66
Kludia Babinská, 8.ročník , ZŠ s MŠ Babín.....	66
Connie a Annabelle	69
Jaroslava Čiefová, 9. ročník, ZŠ s MŠ T. G. Masaryka, Ľubietová.....	69
Dračí ochranca	73
Dávid Babinský, 9.ročník , ZŠ s MŠ Babín	73
Ilustrácia : Dávid Babinský, 9.ročník , ZŠ s MŠ Babín	74
O múdrej princeznej	76
Marko Juritka, 5. trieda, ZŠ s MŠ Drahovce.....	76
Ilustrácia : Adam Nitka, 5. trieda , ZŠ s MŠ Drahovce.....	77
Ja a zvieratá	78
Zuzana Gáborová, 8.ročník, ZŠ s MŠ Babín.....	78
Ilustrácia : Viktória Paľová, 2.ročník, ZŠ s MŠ Babín	79

Ahooj deti 😊

V rukách máte knižku rozprávok, ktorú sme s Vašími p. učiteľkami a p. učiteľmi spoločne zostavili. Sú v nej rozprávky a obrázky žiakov II. stupňa základných škôl zo Slovenska a Čiech. Sme veľmi radi, že sa nám takáto milá a krásna knižka podarila spoločne vytvoriť. Veríme, že sa pri čítaní rozprávok výborne zabavíte a na budúci rok sa k nám pripojíte.

P.S. Ak pri ilustrácii nie je meno autora, tak ilustrátorom je zároveň autor rozprávky

Mgr. J. Zvolenský, ZŠ Skýcov

O princovi a jeho prasati

Colin Jurík a Matej Pavkov, 5.ročník, ZŠ Skýcov

Bola raz jedna prasnica, ktorá mala tri prasiatka, a potom mala ešte ďalších dvanásť. V jeden krásny deň sa vybrali všetci na prechádzku aj so svojou mamou. Išli sa okúpať do jazera a po kúpaní šli domov, ale jedno prasiatko tam zostalo nepovšimnuté. Vyšlo z vody a nikoho nevidelo, tak sa začalo veľmi báť a myslelo si, že ho tam nechali náročky, pretože ho nemajú radi. Keďže nevedelo nájsť cestu domov, začalo sa túlať po svete a po niekoľkých rokoch zdivočelo.

Raz prišlo do kráľovstva, kde sa práve konala poľovačka. Utekalo pred strelami ako o život, len aby ho netrafili. Princ si všimol, že to prasiatko je výnimočné, rýchle a mladé, tak zastavil poľovačku. Kráľ sa tomu divil, prečo sa nestrieľa, preto sa opýtal: „Kto zakázal lov?“ Princ sa ozval: „Otče, to ja. Všimol som si, že to prasiatko je veľmi šikovné a mladé a mohlo by nahradiť môjho jazdeckého koňa, ktorý už má tie najlepšie roky za sebou.“ Kráľ sa divil želaniu svojho syna, ale dovolil mu to. Princ si teda odchytil prasiatko a skrotil si ho. Prasiatko prešlo tvrdým výcvikom, aby sa naučilo niesť svojho pána ako dobre vycvičený kôň. Princ sa učil bojovať, pričom prasiatko preskakovalo prekážky, učilo sa byť čo najrýchlejšie a uhýbať sa strelám. Keď dokončili svoj výcvik, išli na skúšky v boji. Skúšky zvládli s najlepšimi výsledkami a dostali vyznamenanie za najlepší výsledok doposiaľ v histórii kráľovstva.

Po istom čase vypukla v kráľovstve vojna a kráľ musel poslať bojovať svojich najlepších vojakov. Princ chcel ísť bojovať tiež, ale otec mu to prísne zakázal, lebo sa oňho veľmi bál. No princ sa potajomky v noci vytratil a šiel na bojisko aj so svojím prasaťom. V najsilnejšom boji princa zhodili z prasaťa a chceli ho zabiť. No, lenže v tom momente sa prasa veľmi rozbehlo a nabralo vojaka, ktorý chcel ublížiť princovi. Odvtedy sa stali princ a prasa nerozlučnými priateľmi. Princ dal dokonca svojmu prasaťu aj meno – Janko!

Vojna sa skončila po dlhých rokoch bojovania a nikto nečakal, čo sa stane. Znenazdania do susedného kráľovstva prišiel drak, ktorý útočil na všetkých a nevedeli sa proti nemu brániť. Drak nakoniec vzal princeznú do svojho sídla. Keď sa o tom princ s Jankom dopočuli, rozhodli sa, že jej pomôžu. Cestou do dračej skrýše stretli býka, ktorý bol smutný, pretože nevedel, ktorou cestou sa dostane naspäť na pasienky, lebo sa stratil. Princ s Jankom mu vďaka ukázali cestu, pretože ňou práve prišli. Býček im poďakoval za pomoc a daroval im zázračnú píšťalku, na ktorú keď zapískajú, privolajú ho a on im pomôže. Pokračovali ďalej

Ilustrácia : Henrich Ostatný, 9.ročník, ZŠ Skýcov

v ceste, až sa dostali pred drakovu jaskyňu. Stretli tam siláka, ktorý však nevedel, kam dal svoje činky a požiadal ich o pomoc. Oni mu pomohli a prehľadávali okolie, nakoniec ich vyňuchalo prasiatko zapadnuté v kríčku. Ukázali mu ich a on im povedal, že im vďačne pomôže, keď budú v núdzi. Princ s Jankom ho poprosili, aby ich počkal pred jaskyňou, pretože idú vyslobodiť princeznú a možno budú potrebovať pomoc. Vošli teda do jaskyne, kde bola princezná uväznená a drak spal. Princ jemne vyslobodil princeznú, ale pri úniku z jaskyne sa drak prebudil. Drak sa rozzúrila a začal za nimi utekať. Princ poprosil siláka, aby čo najrýchlejšie zavalil jaskyňu, pretože drak ich už dobiehal. Silák ju teda zavalil, čo draka na chvíľu zdržalo, ale o chvíľu sa vyslobodil. Vedeli, že pred ním nemajú šancu na únik, preto si spomenuli na píšťalku a privolali býka. Býk sa okamžite objavil a rozbehol sa nebojácne priamo na draka a svojimi rohmi mu nepekne poranil nohy. To draka veľmi spomalilo, takže Janko s princom a princeznou na chrbte mohli utiecť do bezpečia. Princ ju vzal do svojho kráľovstva, no drak prišiel aj tam. Začal všetko ničiť, čo princa tak nazlostilo, že sa rozhodol na život, alebo na smrť. Vzal si do ruky meč a rozbehol sa priamo proti drakovi odhodlaný na všetko, keďže chcel ubrániť svoje kráľovstvo a aj krásnu princeznú. Vymrštil sa do výšky a meč vrazil priamo do drakovho srdca. Drak spadol mŕtvy na zem a skonal.

Princezná sa vrhla svojmu záchrancovi okolo krku a pobozkala ho z vďaky za záchranu života. Princ a princezná sa vzali, čím sa ukončilo dlhoročné nepriateľstvo medzi kráľovstvami. No a naše milé prasiatko im verne slúžilo a ochraňovalo ich dvanásť detí, ktoré sa im narodili.

Motýľ

Milan Vojtaššák, 5. B, ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné

„Ocko, poďme si upliesť korbáč, veď zajtra je Veľká noc!“ kričal som z kuchyne. Ockovi sa veľmi nechcelo, ale viem, že pre mňa urobí všetko. Vybrali sme sa k najbližšiemu lesíku, aby sme si natrhali prúty. Už sme ich mali dosť, keď som zazrel jeden prút ukrytý tesne nad potôčikom. Upútal ma svojou farbou a ešte niečím. Sedel na ňom krásny pestrofarebný motýľ. Bolo to nezvyčajné. Všade naokolo boli ešte zvyšky snehu a slniečko tiež bolo ešte

zubaté. Kde sa tu vzal motýl? Nedalo mi to nechať ho tam, tak som ho odtrhol. Doma sme sa ihneď pustili do práce. Naše dielo vyzeralo úžasne, veľmi som sa tešil na šibačku. Urobil som totiž závažné rozhodnutie a bol som rozhodnutý ho splniť.

Ráno som sa zobudil a moje prvé kroky viedli k mame a sestrám, ktoré som chcel vyšibať. No len čo som sa ich dotkol korbáčom, zostal som prekvapený. Ostali stáť nastúpené v rade a milo sa na mňa usmievali. Inokedy ich naháňam po celom dome a od sestier si vypočujem svoje. A teraz?

Ilustrácia : Marianna Vojtaššáková, 8.D , ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné

„Zlatko, aký si milý...bolo to úžasné...ešte môžeš...tu máš moje najkrajšie vajíčko...“

„Je to čudné, veľmi čudné!“ pomyslel som si, no neriešil som to.

Ponáhľal som sa totiž k domu, ktorému sa každý rok vyhýbam. Je to dom dievčaťa, ktoré sa mi páči už od škôlky. Má milú tvár, pekný úsmev a nádherné vlasy. Volá sa Laura a ani netuší, že existujem.

Teda, vlastne tuší, veď sme spolužiaci, ale ja nemám odvahu sa jej prihovoriť. Každý rok zbieram odvahu, že ju pôjdem vyšibať a vyšibem si peknú stužku a maľované vajíčko, ktoré si odložím na pamiatku. Napokon to vždy vzdám.

No tento rok bol akýsi iný. Korbáč v ruke sa mi chvel. Pred domom som stratil odvahu a cúvol. Korbáč sa znovu zachvel. Alebo sa mi triasli ruky? Krok vpred, korbáč sa upokojil. Krok vzad, korbáč sa zachvel.

Akoby mi korbáč dodával silu. Osmelil som sa a..... zazvonil.

Neviem, kto bol viac prekvapený: ja, lebo som sa prekonal alebo Laura, ktorá ma uvidela stáť vo dverách.

„Šibi ribi masné ryby, kus koláča od korbáča“... spustil som a rozbehol som sa za ňou.

Poriadne som ju vyšibal, pooblieval a pokropil voňavkou.

Vyslúžil som si maľované vajíčko, veľkú červenú stužku a ešte niečo navyše - krásny úsmev! Viac som nepotreboval.

„ To ten korbáč! Určite má čarovnú moc. Odložím si ho a keď sa bude na mňa Laura hnevať, stačí dotknúť sa jej korbáčom,“ robil som si plány.

Bol to deň plný prekvapení. A prekvapenia pokračovali aj potom, keď som prišiel do školy. Na svojej lavici som si našiel červené jabĺčko. Hádajte, od koho? S Laurou sme sa stali dobrými priateľmi. Korbáč som už nepotreboval.

A keď som ho po dlhom čase našiel zapadnutý za posteľou, bol už vyschnutý. Vyskúšal som jeho čarovnú moc na mamine. Nahneval som ju poznámkou v žiackej knižke. Nenápadne som sa jej dotkol... a nič. Odpustila mi, až keď som ju vystískal a sľúbil nápravu.

Na nový čarovný prútik si budem musieť počkať do druhej jari. Len aby sa motýľ vrátil.

Stratený vlčík

Patrícia Fedoreková, 5.ročník, ZŠ Skýcov

V jednom lese na okraji dediny žilo víča so svojou matkou, kamarátmi a ostatnými členmi ich svorky. Volalo sa Sam, bolo to veľmi žive a šťastné víča. Rado sa hralo so svojou matkou a s najlepším kamarátom, ktorý sa volal Tylo.

Jedného dna sa Sam a Tylo hrali s malým žaludom, ktorý našli. Sam ho omylom odkopol do koruny toho najnižšieho stromu aký bol na dohľad. Tylo chcel nájsť nový žalud', ale Sam si to nedal vyhovoriť. Bolo to nielen živé a šťastné víča, ale aj veľmi tvrdohlavé. Vždy muselo byť ako on povedal. A tak sa začal liezť na strom a nie raz z neho spadol. Keď sa zdalo, že ho Sam už mal, dopadlo to ešte horšie. Žalud' sa mu odkotúľal na druhú stranu potoka. To by nebola tá najhoršia správa, keby nebol potok hlboký a široký ako rieka. Sam ešte k tomu nevedel plávať, mama ho to neučila. Tylo bolo víča, ktoré sa bálo aj vlastného tieňa. Tak sa znova snažil prehovoriť Sama, aby si našli nový žalud'. Sam však len vstúpil do potoka, ktorý bol dnes celkom rozbúrený, pretože včera bola búrka. Keď bol ponorený asi po bruško, prúd

Ilustrácia : David Jurík, 9. ročník, ZŠ Skýcov

ho začal odnášať preč od brehu. Tylo sa mu snažil pomôcť, ale márne. Sam od únavy prestal zápasíť s prúdom a nechal sa ním unášať. Keď sa prebral, nevedel kde je. Miesto, kde sa nachádzal bolo také divné, také aké ešte nevidel. Bolo tam veľa domov, stromov naopak celkom málo a žiadne lúky, na ktorých by sa dalo šantiť. Nevedel kde je. Tylo sa bál ako nikdy

vo svojom živote. Srdce mu búšilo ako keby mu išlo vyskočiť z hrude. Ale s odhodlaním sa vydal preskúmať toto podivné miesto a povedal si, že možno nájde cestu domov. Cesta k tomu miestu mu s jeho krátkymi nožičkami trvala celkom dlho. Keď prišiel na to miesto, bolo tam veľa zvierat, ktoré mu boli dosť podobné. Nie raz sa pýtal na cestu, no nikto mu nepomohol. Až raz natrafil na zviera, ktoré sa potulovalo samo po uliciach tohto čudného miesta. Kyra mu povedala, že mu pomôže nájsť matku. Tiež mu povedala, že sa nachádza v meste s názvom Sivora. Nie raz sa dostali spolu do problémov, pretože natrafili na nepríjemné zvieratká. Tiež zistil, že Kyra je pes a že vlky a psy sú si veľmi podobní, len psy sú domáce zvieratá a nežijú vo svorkách. Putovali veľmi dlho, možno aj týždeň. Sam už bol veľmi unavený a chcel svoju mamu. Kyra ho musela niekedy tlačiť, aby sa vôbec pohol. Sam bol veľmi nadšený, keď sa dostali k lúke, no však to nebola tá lúka, na ktorej žil, tak putovali lesom ďalej.

Nakoniec však našli jeho domov. Všetci sa tešili, že Sam je zase doma. Sam prosil Kyru, aby zostala s nimi, pretože sa cestou-necestou spolu veľmi zblížili, ale ona nechcela. Napokon však ale zaostali skvelými priateľmi.

Strašidelné prázdniny

Tomáš Zurek, 5. trieda, ZŠ s MŠ Drahovce

Volám sa Rasťo. Jedného rána som sa zobudil, umyl som si zuby, naraňajkoval som sa – každodenná klasika. Až do chvíle, kým som nezistil, že odlietame na týždeň do Francúzska. A aby toho nebolo málo, mali sme byť ubytovaní na nejakom divnom mieste – pri opustenom hrade.

Cesta bola nepríjemná, lebo veľmi pršalo. Na letisko sme prišli ustráchaní, ale boli sme radi, že sme konečne pristáli. Taxík nás odviezol na chatu a tešili sme sa na pobyt v nej.

Vošli sme do chaty, ale vôbec nebola podľa našich predstáv. Všade kopec špiny a namiesto oddychu nás čakala ťažká práca – upratovanie. „Do hája!“ skríkol otec. Deň sa premenil na noc, no ani tá nebola taká, ako by sme čakali.

Bola najstrašidelnejšia, akú som zažil. Z neďalekého hradu k nám doliehali strašidelné zvuky. Otcovi sa to nepozdávalo, tak sa tam šiel pozrieť. Prešli dve hodiny, otca nikdy. Tak sme sa oňho začali báť.

Ilustrácia : Adam Lengsfeld , 5. trieda ,ZŠ s MŠ Drahovce

Celú noc sme ho hľadali, no nebolo po ňom ani stopy. Ďalšie ráno, keď sme vstali z postele, všimli sme si otrhanú postavu. A viete, kto to bol? Predsa náš stratený otec . Všimli sme si ho a išli sme mu rýchlo pomôcť. Dali sme mu horúci čaj a pripravili teplý kúpeľ s levanduľovým olejom.

Mali sme naňho veľa otázok. Otec nám všetko vyrozprával. Povedal, že keď sa blížil k hradu, niekto alebo niečo ho zozadu buchlo palicou a prebudil sa až ráno. Keď sa prebudil, so strachom utekal k chate.

Na ďalšiu noc sme sa odvážili vstúpiť do hradu aj my. Bolo to tam celé zaprášené, no nábytok bol pekný. Videli sme veľa podivných obrazov. A zrazu sa na schodoch zjavila zahalená postava. Keď si nás všimla, vyparila sa.

Už sme chceli odísť, keď na nás z dverí vyskočil duch. Zdalo sa mu vtipné, ako sme sa ho naľakali. Našťastie boli neďaleko dvere, ktoré sme využili na útek. Chvíľu nás prenasledoval, ale keď sme sa blížili k chate, nechal nás ísť.

Uvedomili sme si, že potrebujeme pomoc, preto sme zavolali príbuzným. Boli práve v dedine vzdialenej asi päť kilometrov. Požiadali sme ich, aby zvolali ďalších ľudí a aby nám prišli na pomoc. Podarilo sa. Prišla skoro celá dedina a šup za duchom. Vchod do hradu bol už na prvý pohľad nepríjemný. Niektoré ľudia sa vyparili, zostalo nás tam iba zopár. A teraz sa začalo peklo. Zrazu sa zotmel.

Ocitol som sa v chodbe, ktorá mala asi desatoro dverí a nevedel som, do ktorých mám vstúpiť. Netušil som, kde sú mama s otcom. Veľmi som sa bál. Prešiel som z chodby do predsieni a všimol som si otca, ktorý ma tiež hľadal. Rozhodli sme sa, že nájdeme ostatných. Prešli sme do kuchyne. Tu na zemi ležala vyľakaná teta. Postupne sme našli všetkých, ktorí tam s nami boli a rýchlo sme hľadali východ.

Vtedy sa znovu zjavil duch dal nám pár úloh. Sľúbil, že keď ich splníme, môžeme bez strachu odísť. Jeho úlohy boli:

- prvá úloha: vyčistiť celý hrad a dokúpiť nábytok,
- druhá úloha: nasekať drevo,
- tretia úloha: nakúpiť potraviny.

Kým sme splnili všetky úlohy, trvalo nám to tri mesiace.

O tri mesiace...

„Môžete odísť,“ hovoril nám duch. Už sme boli na odchode, zrazu na nás vybehne duchova manželka. „Kamže, kamže,“ povedala, „ešte ste nepočuli moje úlohy!“ „No sem s nimi,“ hovorím.

Prvá úloha: ušite mi šaty. Druhá úloha: kúpte mi drahé šperky. Tretia úloha: vyzdobte hrad ako najlepšie viete.

O dva mesiace...

Duch s manželkou nás pochválili, že sme všetko zvládli a pustili nás do chaty. Boli sme šťastní, aj keď sa naša dovolenka predĺžila z týždňa na päť mesiacov.

Všetko sme to vyrozprávali našim príbuzným, ktorí nás ešte stále čakali na chate a večer sme sa trochu zabávali, aby sme zahnali tie strašidelné spomienky.

Ráno sme si zavolali taxík, ktorý nás zaviezol na letisko. Sadli sme si a čakali sme na uvoľnenie trasy pre prílet lietadla.

Trasa sa uvoľnila, lietadlo priletelo a my sme mohli v pokoji nastúpiť a odletieť. Šťastne sme pristáli na letisku v Bratislave. O pár minút sme nastúpili do autobusu, ktorý nás odviezol rovno do Drahoviec.

Sen

Nikolas Masaryk, 5. trieda, ZŠ s MŠ Drahovce

V jedno pokojné popoludnie sa chlapec menom Adrián hral so svojím bratom Samom a sestrou Janou na schovávačku. Samo sa skryl za gauč a on sa chcel skovať za závesy. Vtom si všimol, že pod posteľou je diera. Chcel sa pozrieť, čo v nej je, ale nevedel sa pod ňu dostať. Poprosil brata o pomoc. Samo mu musel prisahať, že nikomu nič nepovie. Spoločne odsunuli posteľ a Adrián do nej skočil. Samo chcel tiež, no diera sa hneď zavrela. Vyľakaný brat to povedať mame, ale spomenul si na sľub, ktorý dal Ad'ovi.

Diera bola ako šmykľavka. Bola v nej tma, no sem – tam sa objavili malé otvory, cez ktoré sa dalo nazrieť von. Adrián videl stromy, ktoré vyzerali ako lízatka a ihličnany boli z cukrovej vaty. Niektoré zasypal sneh, občas sa objavili aj palmy, ale najkrajšie boli tie, ktoré neustále horeli a nič nebolo spálené. Chcel sa tam ísť pozrieť, no tunel ho vyhodil v priekope, odkiaľ nevidel cestu nahor. Zrazu sa za ním niečo pohlo a povedalo: „Ahoj“ Adrián sa zľakol, otočil sa a za ním nikto. Zľava sa ozvalo: „Tu som, ako sa máš?“ Ad' sa zahnal a cítil, že do niečoho udrel. Zrazu sa pred ním zjavil chameleón vysoký asi ako on. Volal sa Hugo a mal na sebe klobúk. Adrián sa ospravedlnil a spýtal sa ho, či nevie, ako sa dostať von z priepasti. Hugo zapískal a prišli stovky malých pavúčikov, uplietli zo siete dlhé a pevné lano. Keď sa

naň vyšplhali , ocitli sa v strede hustého a tmavého lesa. Zdalo sa, že je všetko v poriadku, no vtom ich začali naháňať vlky. Utekli im až do sveta sladkostí. To bol Hugov najobľúbenejší svet. Adriánovi sa tam tiež veľmi páčilo, ale najviac ho to ťahalo k horiacim stromom. Zatiaľ čo sa Hugo napchával čokoládovými zajacmi, Adrián vyliezol na strom a hľadal krajinu, do ktorej sa chcel ísť tak veľmi pozrieť. Keď ju našiel, pomaly sa vydali na cestu. Ale Hugo ho neustále prehováral, aby tam zostali . Nakoniec ho Aďo prehovoril a išiel s ním. V snežnom svete sa mu zasekla noha, Hugo začal z plných úst vrieskať a vtom sa prepadli do jamy , v ktorej uviazli na tri hodiny. Našli ich tam lovci, ktorí ich chceli okamžite zastreliť, ale našťastie ich zachránil yeti Arnold. Jedného z nich odhodil a zaboril sa hlavou do snehu , druhého omlátil o strom a o tom treťom už nikto nikdy nepočul. Vytiahol ich po pár minútach, keď už sa odvážil skočiť do jamy a Adrián mu vysvetlil, kam spolu s Hugom idú.

Ilustrácia : Dávid Kocian, 5. trieda ,ZŠ s MŠ Drahovce

Arnold išiel teda s nimi a povedal , že ich bude ochraňovať. „Musíme sa vrátiť cez temnomániu,“ vysvetľoval Arnold . Hugo sa od strachu zatriasol a ostatní už boli na hranici s cukríkovým svetom . Tak sa rýchlo pritiahol k yetimu a už bol pri nich. V cukríkovom svete

okolo nich cupkal malý čokoládový zajo. Spýtal sa, kam idú a hneď, ako to zistil, utiekol a ani sa nerozlúčil. Po vstupe do temnománie si všimli, že všade sú rozvešané ozdoby a nad nimi visela obrovská vlajka s nápisom TEMNOKON. Zrazu spoza ich chrbta vyletel malý netopier. Jeho prvá reakcia bola, že sa zľakol, no potom extrémne hlasno zapískal a vyletel obrovský roj netopierov, ktorý ich okamžite odniesol ku gigantickej priekope. Zrazu sa ozvalo dunenie. Mysleli si, že je to zemetrasenie a všetci zmeraveli od strachu. V skutočnosti to nebolo zemetrasenie, bol to sedemdesiatdvametrový kráľ kostlivcov. Medzi kľúčnymi kosťami mal kryštál. Kamaráti začali utekať ako o život a od strachu skočili do stometrovej tmavej jamy.

Mysleli si, že už sú mŕtvi, no vtom sa Adrián zobudil celý upotený a preľaknutý. Pozrel sa však na poličku a tam si všimol svojich snových plyšových kamošov. Už vedel, že pre neho už navždy budú Hugo, Arnold a Malý netopier. Adrián sa síce nedostal k ohnivým stromom, ale takýto zážitok by tam určite nezažil.

LEVRAM

František Zámečník, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra

Lev a Ram sú dvojčičky. Ich rodina nie je zámožná, ale ani nehladujú. Ram je statný mládenec, ktorý rád strieľa z nového luku, čo dostal na narodeniny od svojho strýka. Lev je tiež pekná, súca dievčina s dlhými čiernymi kaderami, ktoré jej siahajú kúsok pod ramená. Na narodeniny dostala ligotavý meč a jagavý štít a odvtedy sa učí šerm, ale aj akrobaciu a „fintičky“. Väčšinou sa hrajú na lúke pod obrovským dubom. Najradšej si hádžu meč, Lev si tak trénuje akrobaciu.

„Chytaj!“ kričí Ram a hádže meč.

Lev si ho obratne spracovala a vyhodila. Padol jej presne do koženej pošvy. Po chvíli ich to prestalo baviť. Sadli si pod strom, aby sa vydýchali.

Dali sa do reči: „Myslíš, že sa to naozaj dá?“

„Samozrejme, že nie,“ prehodí Lev.

„Ale prečo nie?“ Zase dobiedza Ram.

„Lebo si to vymyslel ten tupec Gress,“ vysvetľuje.

Chvíľu je ticho, no po minúte sa znova začal Ram vypytovať: „Ako to vlastne ten tupec vymyslel?“

„Jednoducho tak, že si vyšpekuloval niečo, za čo ho iní budú obdivovať. A preto teraz mudruje o tom cestovaní v čase.“

O chvíľu ich premohol spánok. Keď sa zobudili, začali sa na sebe chichúňať. Lev bola asi o hlavu vyššia ako predtým a vlasy mala až po pás. Bola z nej krásna žena. Ram mal hnedú bradu a dohora vyčesanú „šticu“. Tiež bol vyšší a mocnejší. Zrazu zvažneli. Uvedomili si, že precestovali v čase a sú dospelí.

Zvečerilo sa.

„Čo si len počneme?“ opýta sa Ram hlbokým tónom.

„Počkáme do rána a ak sa nič nestane, pôjdeme za tým Gressom, čo o tom tak básnil.“ Ráno sa nič nezmenilo. Pobrali sa teda za Gressom. Stretli sa veľmi neočakávane a dokonca v ohrození života. Ram kráčal vpredu s lukom a založeným šípom, Lev ho nasledovala v tesnom závese. V pravej ruke mala meč a v ľavej štít. Keď išli okolo zbúranej šopy, znenazdajky sa spoza rohu vyrútil Gress, tiež už urastený muž, prenasledovaný zúriacim sthorom. Sthor je desivo gigantický tvor s tvrdou kožou a krátkou srstou. Na hlave má dva malé, ale zato veľmi ostré a tvrdé rohy. Ľudia ich v tej dobe chovali ako dobytok. Lenže ak si jeden sthor zmyslí, že utečie, nikto mu v tom nezabráni. Lev a Ram sa postavili medzi nich. Ram napriahol luk a vypálil. Lenže strela bola príliš slabá na to, aby prestrelila sthorovu tvrdú kožu, a preto sa sthor iba väčšmi rozzúrnil. Vrhol sa dopredu dvojnásobnou silou. Vtedy zakročila Lev. Postavila sa pred neho práve včas, aby stihla

brata prikryť štítom. Sthor sa na nich hnal so sklonenou hlavou. Bola to tvrdá a dobre mierená rana. Lev zvýskla a padla na zem ako podťatá. Ram napol svoj luk najviac, ako sa dalo a zasadil sthorovi takú ranu, že o výhre bolo rozhodnuté. Sthor sa zvalil kúsok od ležiacej Lev. Ram sa k nej sklonil a rozplakal sa. Zrazu sa ukázal aj Gress. Vedel, čo sa stalo. Z vrecka vytiahol podivne zdobenú škatuľku, chvíľu v nej majstroval a potom vážne povedal: „Ram, toto je škatuľka času. Som vám veľmi vďačný, takže ju darujem tebe a tvojej sestre, ktorú môžeš touto škatuľkou oživiť.“

Ram ostal ako obarený. Nedúfal, že to, čo sa stalo, sa dá vrátiť.

Gress sa opäť rozhovoril: „Viem, Ram, že u vás bude v bezpečí. Verím a dúfam, že s ňou nebudete zaobchádzať tak ako ja. Nemohol som sa vrátiť v čase, keď ma naháňal sthor, pretože som ešte presne nevedel, ako to funguje. Zistil som to až teraz v šope.“

Potom Gress odišiel. Ram opatrne naťukal zopár čísel podľa Gressovej rady.

O chvíľu obaja sedeli na lúke pod veľkým dubom a zhovárali sa o tom, ako k nim príde, teraz už ich kamarát Gress. Vďaka nemu môžu byť dvaja súrodenci šťastní, spokojní a vďační za svoj život, ktorý môžu prežiť v priateľstve, láske a spokojnosti.

Mimozemšťania?

Anna Chrtianska, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra

Jedného dňa, keď sa medveď Sebastián práve chystal zahájiť jarné upratovanie, začul dupot. „Och nie,“ zúbožene vzdychol. „To nemôže byť nikto iný, ako tá hrozná klebetnica Ema.“ Ema, alebo celým menom Emanuela, bola malé tučnučké ružovučké prasiatko. Vždy vedela o všetkom, čo sa v ich lesíku deje a dokonca aj to, čo sa len stane. Jedným slovom – klebetnica. A tie nemal Sebastián vôbec rád, preto aj teraz rýchlo vošiel do svojho domčeka skôr, ako stihla pribehnúť. Rozhodol sa, že jej neotvorí a bude sa tváriť, že nie je doma. Keď však pribehla a zaklopala, silene sa usmial a otvoril dvere.

„Ahoj, Ema! Čo ťa ku mne privádza?“ spýtal sa jej. Bolo to skôr zo slušnosti ako zo zvedavosti. Ema mu neodpovedala, ale bez pozvania vošla rovno dovnútra, usadila sa v kresle a začala rozprávať: „Sebastián, neveríš, čo ti chcem povedať! Mám obrovskú správu. Včera za mnou

prišla líška Emila, že jej sova Ama povedala, že počula, ako krtko Tom hovorí rysovi Tvídovi, že mu motýľ Karla prezradila a jej zase myš Avela povedala, že k nej prišli mimozemšťania.“ „Mimozemšťania? To je absurdné“ neveril jej Sebastián. „Nie, nie je,“ trvala na svojom Ema. „Hovorím ti pravdu. Vraj boli vyšší ako Veľký strom, sfarbení do zeleno-fialova. Poviem ti príšerná farebná kombinácia, mali šestoro očí a z každého z nich im vychádzalo červené svetlo, ktoré ničilo všetko naokolo.“ Ema si musela po toľkom rozprávaní trochu vydýchnuť, tak na chvíľu stíchla. Keď však chcela pokračovať, zrazu ktosi zaklopal na dvere domčka.

Ilustrácia : Anna Hlbočanová, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra

Ema sa roztriasla a rýchlo sa skryla pod posteľ. „Sebastián,“ prestrašene kvikla, „to sú oni. Mimozemšťania. Prišli nás zničiť.“ Sebastián prišiel k dverám a otvoril ich. Vtom sa rozosmial: „Ha-ha-ha! Že toto sú tí mimozemšťania? Vraj, ha-ha, veľké obludy, ktoré svojím pohľadom ničia všetko naokolo. Hi-hi-hi.“ Keď to Ema počula, vystrčila hlavu a naozaj! Pred dverami nebolo nijaké monštrum, ale malý zelený roztomilý tvorček. Uprostred veľkej hlavy, ktorá stála na štyroch nožičkách, bolo jedno červené oko. Vyliezla spod postele a práve, keď sa

chystala čosi povedať, z oka malého tvorčeka vyšiel červený lúč a Sebastián zrazu zmizol. „Čo....Čo to?“ zľakla sa Ema. Mimoszemšťanko jej neodpovedal. Iba na ňu milo žmurkol očkom a odcupital preč do lesa. Ema chvíľu zarazene stála a potom vybehla von. Tam uvidela deväť tvorčekov vzlietať do vzduchu. „Dokelu. Dokelu. Ako sa takéto čosi môže vôbec diať?“ hovorila si. „A zrovna mne. No doke...“

Malým nepodstatným zeleným mimozemšťanom sa zasa raz podarilo doslova vypariť do prázdna.

Drevená Karakuča

Tobiáš Záhradník, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda ,Nitra

Kedysi dávno žila jedna teta, ktorá sa volala Drevená Karakuča. Meno zdedila po svojom otcovi, ktorý sa volal Karakučo. Drevená Karakuča vyrastala doma so svojimi tromi bratmi. Tí sa volali Jozef Pilník, Sebastián Špongia a posledný najmladší z rodiny sa volal Liehúň Liehovitý.

Jedného dňa sa Karakuča rozhodla, že odcestuje do sveta. Ako tak išla po svete, narazila na spoločenstvo dobrých a múdrych ľudí, ktorí sa volali Svište. Svište ju privítali a ponúkli jej smažený psí chvost a k tomu ako prílohu konské nohy. Bola to ich pochúťka. Keď na druhý deň ráno Karakuča vstala, pozrela sa pred seba, zistila, že si ju Svište opekajú nad ohňom. Karakuča sa vďaka svojej obratnosti vyslobodila z pút a stúpila na hlavu hlavného svišťa, ktorý sa volal Tobiaš Liehovník Sebastiánsky Filomén. Ten padol na zem a dostal menší otras mozgu. Karakuča zatiaľ rýchlo upaľovala preč. Keďže Svište boli veľmi inteligentné a sofistikovane, rozhodli sa, že ju začnú naháňať a strieľať po nej šípy s termitmi, ktoré by Drevenú Karakuču zošrotovali behom dvadsiatich sekúnd. Karakuča odvážne bežala do hustej džungle, kde ju odrazu schmatol neznámy ujo a hodil ju do vreca.

Keď sa opäť prebudila, ocitla sa na neznámom mieste, ktoré sa volalo Traumatológia. Vôbec to nebola krajina, v ktorej sa liečili úrazy, ale bola to krajina, kde bolo všetko z čokolády. Každý si mohol v tejto krajine robiť, čo sa mu zachcelo, kde sa mu zachcelo a kedy sa mu zachcelo. Vytvoril ju jeden čarodejník, ktorý sa volal Ťavis. Tohto čarodejníka uniesol raz zlý

čarodejník Hlavonoh. Tento čarodejníkovi mal dve nohy! Tieň menom Martin Mrkvička rozpovedal Drevenej Karakuči príbeh o Ťavisovi. Karakuča sa rozhodla, že pomstí čarodejníka Ťavisa.

Na druhý deň ráno vyrazili Karakuča a Martin na dlhú cestu za Hlavonohom. Ako tak išli, vošli do jaskyne, kde býval zlý požierač ľudí menom Derves Merves. Keď Derves zistil, že Karakuča a Martin sú v jaskyni, rozhodol sa ich vystopovať pomocou svojho geniálneho čuchu. Derves sa priblížil k Martinovi a hodil mu do hlavy kameň. Karakuča rýchlo vybrala meč a odťala ním Dervesovi hlavu. Nanešťastie, Martin podľahol svojmu zraneniu a umrel. Karakuča vyšla z jaskyne aj s Martinom a pochovala ho na poli. A tak musela Karakuča cestovať k zlému Hlavonohovi úplne sama. Keď nadišla noc, Karakuča sa utiahla pod skalný previs, kde žili lovci bobrov, ktorí sa volali Daniel Machovský Macháč a Tobiáš Starenovský. O pol noci sa prebudila na zvuk zavíjania. Myslela si, že sú to vlkodlaci, ktorí ju idú zožrať, ale ukázalo sa že to bol len jej žalúdok. Najedla sa teda lesných plodov. Ako si tak veselo vykračovala, padla na ňu sieť a ona sa tvárila, že je mŕtva. Keď nikto k tej sieti už asi pol hodinu nechodil, rozhodla sa rýchlo prerezať sieť a ujsť. A podarilo sa jej to. Daniel a Tobiáš ju ale sledovali. Asi po siedmich dňoch cesty Karakuča zastala pod jednou horou Bobrovinou. Na vrchole tejto hory bol dom zlého Hlavonoha. Karakuča sa začala šplhať po skale, no vtom ju Daniel schmatol a pripútal k veľkému kameňu. Potom ju obidvaja začali vypočúvať. Pýtali sa jej, odkiaľ je a prečo ide za Hlavonohom. Ona im na všetky otázky zodpovedala a potom sa s nimi skamarátila. Keď nadišlo ráno, Karakuča aj so svojimi dvoma priateľmi vyrazila do pralesa, na konci ktorého bol Hlavonohov dom. Keď vyšli z pralesa, zbadali hneď Hlavonoha v jeho komnate ako mučí Ťavisa. Daniel zobral vybuchujúci toaletný papier a dal ho na toaletu Hlavonohovi. Keď Hlavonoh odišiel na toaletu, Karakuča rýchlo zobrala Ťavisa a so svojimi kamarátmi ušla. O chvíľu počuli veľký výbuch. Podarilo sa im šťastne dostať z pralesa. Nastala noc, a tak si obidvaja zdriemli pod vrbou, ktorá tam stála. Karakuča odprevadila do Traumatológie Ťavisa a na zemi zavládol pokoj a mier.

Na ďalší deň sa rozhodla Karakuča, že pôjde domov za svojimi rodičmi a bratmi. Na stole našla list, v ktorom bolo napísané, že nemala zachraňovať Ťavisa, pretože Ťavis bol Hlavonoh v preoblečení.

Veľmi sa nahnevala, pretože sa dočítala, že jej zlý Hlavonoh uniesol celú rodinu aj všetkých z Traumatológie. Rozhodla sa, že pôjde do Ortopédie, kde jej určite niekto pomôže. A veruže sa aj taký niekto našiel! Bol ním Viktor Zaujecký Zajecký Zajec. Obaja sa vybrali na horu Bobrovina. Cestou stretli lovca bobrov Braňa Branislavského Braňáka. a Tofíka, ktorí sa k nim pridali. Keď prišli do domu Hlavonoha, zistili, že Hlavonoh si spokojne odľahuje v jednej izbe a členovia Karakučinej rodiny sú väznení v druhej izbe. Rozdelili sa. Karakuča strážila Hlavonoha, kým spal. V prípade potreby mala použiť dohodnutý signál. Ostatní mali za úlohu oslobodiť priviazaných Karakučíných príbuzných. Všetko išlo hladko. Keď boli vonku, Karakuča sa tiež nebadane vytratila. Utekali ozlomkrky, ani sa neobzerali, kým neprišli domov. Karakuča sa všetkým poďakovala, odvtedy žili šťastne až do zošrotovania.

Ilustrácia : Daniel Macho, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra

Dračí zub

Janetová Sabína, 6.C, ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné

Kde bolo, tam bolo, možno ďaleko, možno blízko, možno na severe, možno na juhu, to nikto presne nevie. Isté je, že sa to stalo.

A stalo sa to v jednom malom kráľovstve, kde bola obrovská jaskyňa s čudesným obyvateľom - drakom. Ľudia z kráľovstva sa ho báli aj keď bol drak väčšinou ticho. Len občas bolo vidieť z jaskyne stúpať čierny dym.

Jedného dňa sa však všetko zmenilo. Z jaskyne sa ozval strašidelný rev, aký dosiaľ nikto nikdy nepočul. Ľudia sa zľakli a nastala poriadna panika. Nikto nemal odvahu priblížiť sa k jaskyni a zistiť, čo sa stalo. V susednom kráľovstve však žil jeden rytier, ktorý nevykonal doteraz žiaden hrdinský čin, za čo si vyslúžil ne jeden posmešok.

Ilustrácia : Samo Vrábel' , 8.A, ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné

„Toto je moja posledná šanca,“ povedal si. Neváhal dlho a vybral sa do susedného kráľovstva za drakom. Cestou pomohol neznámemu starčekovi, ktorý sa trápil s ťažkým batohom. Starček mu za odmenu sľúbil, že mu pomôže. Vo svojom dlhom živote, ktorý prežil väčšinou v lese, vraj počul už kadejaké zvuky a určite bude vedieť, čo znamená tento. A tak sa aj stalo. Už zďaleka počuli ten strašidelný rev a starček hneď spoznal, o čo ide.

„Ten drak má veľké bolesti a ty musíš zistiť, čo mu je.“ A tak sa rytier rozhodol. Len čo vkročil do jaskyne, uvidel pred sebou obrovského draka. Aj by sa zľakol, ale prekvapili ho slzy v dračích očiach. Podišiel teda bližšie a zistil, že dračia rozďavená papuľa je poriadne opuchnutá. Čoskoro zistil prečo. Draka bolel zub. Lenže ako mu pomôcť? Napokon dostal nápad. Zobral povraz, ktorý nosil stále so sebou a omotal ho okolo chorého zuba. Ani si

nevedomil, že ho mohol drak pokojne zožrať, ale drak tak reval od bolesti, že na hlad ani nepomyslel. Zaprel sa a ťahal. Ťahal až do vyčerpania až nakoniec bolo počuť iba PUK a zub bol vonku. Vtedy drak zareval poslednýkrát, bol to však rev od úľavy. To rozoznal aj šťastný rytier. Zub si nechal na pamiatku, aby mu vždy pripomínal jeho hrdinský čin a dostal aj sľub od draka, že ten nikdy nenapadne žiadne kráľovstvo v okolí.

Odvtedy sa stali priateľmi a rytier občas draka navštívil, aby ho vytiahol z jaskyne a zalietať si na jeho chrbte. Jeho rozďavená papuľa už rytiera nikdy nevyľakala.

MÚDRA RADA

Hana Kováčová, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra

V jeden slnečný deň sa dvaja bratia so svojimi dvoma jednorožcami vybrali do sveta skúsiť šťastie. Ako tak šli, stretli jedného zvláštneho starca. Ten ich zastavil a spýtal sa, či mu bratia nevymenia jedného jednorožca za múdru radu, ktorá im pomôže v živote. Bratia najskôr váhali, no potom na starcov návrh pristali. A tak pokračovali v ceste iba s jedným jednorožcom, no zato múdrejší.

Ako tak šli, z hlavnej cesty prechádzali na vedľajšiu. Rástli na nej krásne kvety a pekný upravený chodníček bol pokrytý hustou trávou. Mladší brat sa rozhodol zostať na pôvodnom kamenistom chodníku, pretože si spomenul na radu, ktorú dostali od starca: „Neopúšťaj starú cestu pre novú.“

Starší brat sa napriek rade rozhodol vydať radšej krajšou cestou, a tak sa rozišli. Po pár dňoch sa znovu stretli doma. Mladší brat sa vrátil s vrecom zlata, ktoré našiel cestou svetom. Starší brat sa mohol pozeráť na bratovo bohatstvo iba s prázdnyimi rukami.

Ilustrácia : Agáta Tomanová, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra

Slza

Eva Škerlancová , sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra

V jednom ďalekom kráľovstve žili jednorožce a draky. Už od pradávna sa navzájom nenávideli, ale pre dobro kráľovstiev sa snažili spolu vychádzať. Keď ale zomrel kráľ drakov a draci jeho smrť dali za vinu jednorožcom, vypukla vojna. Teraz vojna trvá už veľa rokov a bolo pri nej preliatej veľa krvi. Poddaní obidvoch kráľovstiev už boli unavení z neustáleho utekania pred smrťou a zo strachu o svoj život. Mali iba poslednú nádej - proroctvo. Proroctvo hovorilo o tom, že keď sa raz spojí vyvolený drak a jednorožec označený znamením, zastaví sa vojna a nastane mier.

Ilustrácia : Martina Gocmanová, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra

„Armon, bež!“ zakričala moja matka a spolu sme sa začali predierať davom drakov utekajúcich do bezpečia. Draci do nás strkali, čím nás stále od seba vzdďaľovali, ale ja som si

to nevšimol, kým som ju nepočul kričať moje meno. Jednorožce ju ťahali ďalej a ďalej odo mňa. Zostal som stáť ako skamenený. V tej chvíli som aj ja pocítil na krku hrubú reťaz, aj mnou vojak jednorožec prudko trhol. Zrazu sa mi pred očami zahmlilo, videl som už iba tmú. Zobudil som sa na chlad a silnú bolesť v hlave. Keď sa mi po niekoľkých minútach ležania na tvrdom povrchu podarilo otvoriť oči, spomenul som si na udalosti, ktoré sa stali pred mojím bezvedomím - odvlečenie mojej mamy a i moje zajatie. Začalo sa mi v mysli vyjavovať veľa otázok: Kde som? Kde je mama? Kedy ju znovu uvidím? Pri pomyslení na jej smrť, som zacítil na tvári horké slzy.

„Nie,“ povedal som si, „nesmiem sa vzdať, musím sa odtiaľto dostať!“ Zo všetkých síl som sa postavil a poobzeral po miestnosti. Bola to tmavá a malá cela bez okien s jednými železnými dverami. Pristúpil som k dverám a začul za nimi tiché kroky. Hlas neznámeho povedal: „Hej, počuješ ma?“ Nerozmýšľal som nad tým, či je zlý alebo dobrý, mal som tušenie, že mu môžem veriť, a tak som rýchlo odpovedal: „Áno, počujem!“ „Dobre, prišiel som ťa vyslobodiť, ale budem potrebovať tvoju spoluprácu.“ „Ako si sa sem dostal?“ vypytoval som sa v dojme, že hlas patrí drakovi. „Nehovor a tlač!“ ozvalo sa. Nečakal som ani sekundu a poslúchol som. Pánty praskli a s veľkým buchotom dopadli na prašnú zem. Z prachu sa vynorila postava ktorá, ale nepatrla drakovi... bol to princ jednorožec. „Ty? A-ako? Ved' ty si ...“ koktal som. „Ja viem, ale teraz bež! Stráže to určite počuli!“ nenechal ma dohovoriť princ. Rýchlo sme sa rozbehli, až kým sme nedobehli do malej jaskyne. Keď sa nám konečne vrátil dych, povedal som: „Vysvetľuj!“ „Áno, som princ, moje meno je Félix. Chcem zastaviť vojnu, ako je povedané v prorocťve. Podľa neho vojnu máme zastaviť,“ prepočítaval Félix, „zajtra o polnoci!“ „My? Akože my?“ nechápal som. „Pozri,“ dotkol sa mojej nohy, na ktorej som už od narodenia mal zvláštne znamenie slzy.

„Nikdy sa ti to znamenie nezdalo zvláštne?“ „Mama vravela, že je to materské znamienko,“ obzeral som si svoju aj jeho nohu. Bolo na nich identické znamenie. „My sme tí vyvolení!“ vydýchli sme s Félixom naraz.

„Ale teraz sa vyspíme, budeme potrebovať silu,“ poznamenal jednorožec. Ja som ani dlho neváhal a zatvoril som oči. Ráno sme sa najedli, kým neprišiel čas...

„Už je to tu,“ povedali sme obaja. Obliekli sme si brnenia a vyrazili sme na hlavné bojisko. Kráčali sme vedľa seba rovno do stredu bojového poľa. Hlasno som zareval a všetku pozornosť som tým obrátil na seba. Félix zaerdžal: „My sme tí vyvolení! Prestaňte bojovať! Aj tak to je nanič! Uzmierme sa!“ Hlúposť, veď ste len deti. Practe sa!“ zakričal na nás vojak jednorozec a vystrelil na mňa! Ja som sa však stihol uhnúť a šíp zasiahol Félixu. „Nie, zaryčal som a skočil k nemu. „Čo si to spravil?!“ zakričal Félixov otec a pribehol k nám. Prešiel som pazúrom po jeho znaku a z oka mi pri tom vypadla slza. Vtedy sa to stalo. Princova rana sa začala uzdravovať a on pomaly otvoril oči. Félix si ohmatal hlavu, tvár sa zmrštila pri novom zistení: „Môj roh je zlomený!“ „Ty žiješ!“ vykrikoval kráľ a hodil sa Félixovi okolo krku. „Ďakujem, dráčik. Ako sa ti môžem odvdáčiť?“ spýtal sa ma kráľ jednorozcov. „Zastavte vojnu!“ odpovedal som. „Dobre,“ povedal Félixov otec. „Zložte zbrane! Prikazuje vám to váš kráľ!“ týmito slovami sa skončila dlhá vojna.

Ja som sa stal kráľom drakov a Félix kráľom jednorozcov. Obaja sme sa snažili udržiavať mier. Svet sa stal krajším miestom a kúzelné bytosti boli šťastné .

Tarra a jej dar

Monika Nerečová, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra

Kde bolo, tam bolo, vo svete zvanom Marvin, žili ochrancovia ľudí Aneríni. Boli drobného vzrastu a útlej postavy. Mali malé krídla, ktoré im pomáhali pri rýchlom pohybe, ktorý bol pre nich typický. Bolo ich omnoho viac než ľudí. Mali úlohu radiť a pomáhať svojmu pridelenému človeku po celý jeho život. Ľudia ich nedokážu vidieť iba počuť ako hlas ich svedomia. Toto je príbeh ochrancu Noela a jeho zverenkyne, dvanásťročnej Tarry.

Ona ako jedna z mála mohla Anerínov vidieť. Keď bola malá, často sa s Noelom rozprávala a hrala. Jej rodičia si mysleli, že je to jej vymyslený kamarát, a tak to neriešili. Keď bola staršia uvedomila si, že ostatní svojho Anerína nevidia, a tak ich rozhovory prebiehali len na mieste, kde ju nikto nemohol počuť. Ostatní Aneríni sa nad týmto zvláštnym kamarátstvom čudovali, no to ešte nevedeli čo sa raz stane...

Ilustrácia : Lucia Hudečeková, sekunda Gymnázia sv. Cyrila a Metoda Nitra

Bol obyčajný školský deň v dnešnej „mobilovej dobe“ a Tarra sa vracala zo školy. Išla k babke Vere, ktorá bývala neďaleko, chcela jej pomôcť s upratovaním. Robila to tak každý utorok. Kráčala po poľnej ceste a „textovala si“ s Ellou. Nevšimla si, že za ňou letí jej najlepší kamarát Áron na bicykli. Popri „textovaní“ si nevšimla kameň na ceste a potkla sa oň. Mobil jej vyletel z ruky a keď sa preň zohla, Áron nestihol ubrzdiť a... Noel v strachu o Tarru otvoril núdzový portál do Marvinu, ktorý ho aj s Tarrou vtiahol dnu. Ocitli sa v hlavnom meste. Boli neprehliadnuteľní, keďže človeka v Marvine cítiť na míle ďaleko. Všetci Aneríni sa okolo nich zhákli a agent kráľa Oskara sa teleportoval aj s Tarrou a Noelom do pevnosti kráľa. V súdnej sále už čakal rozrušený Oskar a poprední Aneríni. Tarra sa nezmohla ani na slovo a stále nechápala, čo sa okolo nej deje. Noel sa začal obhajovať, no ani sám nevedel, prečo núdzový portál otvoril a obaja sa ocitli v Marvine. Rýchlo mu došli slová. „Všetko sa stalo tak rýchlo!“ neprestajne si pre seba mrmlal. Tarra pocítila, že ju niečo tlačí vo vrecku. „Čo by to tak mohlo byť?“ pomyslela si. Bol to kľúčik. Kráľ kľúč okamžite spoznal. „Tarra, odkiaľ máš ten kľúč?“ začudoval sa. „Našla som ho na skrinke u babky, keď som jej pomáhala s upratovaním. Bola som zvedavá, čo je v nej, lebo babka ju nikdy neotvárala. Keď som skrinku odomkla, započula som babkine kroky a v strachu z prichytenia pri čine, som ho rýchlo strčila do vrecka. Prečo sa pýtate?“ Kráľ jej odvetil: „Tento kľúčik je jediný svojho druhu. Odomyká sa ním portál do nášho sveta z pozemskej strany. Dal som ho v mladosti vyrobiť pre jedno výnimočné dievča, ktoré nás dokázalo vidieť, tak ako to dokážeš aj ty. Po mojej korunovácii som však už nemohol byť s Verou v kontakte ako jej Anerín, a tak som dal pre ňu vyrobiť špeciálny portál.“ „Počkať, povedali ste Vera? To je meno mojej starej mamy!“ V súdnej sále nastalo veľké ticho. Kráľ sa zamyslel a vyriekol rozsudok „Aby sme ti my mohli pomôcť vrátiť sa portálom tvojej starej mamy, musíš urobiť aj ty niečo pre nás. Tvoj príchod do nášho sveta nás nielen prekvapil, ale spôsobil aj silné otrasy. Do neďalekej rieky sa zosypali skaly a zastavili jej tok. Je to jediný zdroj vody v našom meste. Pomôžeš nám vyčistiť riekku od skál a my pomôžeme tebe.“ Aneríni premiestnili Tarru na miesto, kde boli zosypané skaly. Tarra si najskôr povedala: „Toto nezvládnem ani za rok!“ Ale keďže sa veľmi chcela vrátiť domov, začala postupne vynášať skaly z rieky. Keď položila poslednú skalú a rieka plynule tiekla až dolu do mesta, od únavy zaspala na brehu. Hneď, ako kráľ zistil, že splnila úlohu, sústredil

všetku svoju magickú silu, otvoril portál a premiestnil ju späť do nášho sveta. Doba, ktorú v Marvine strávila trvala len pár minút, pretože čas tam plynie inak ako na Zemi.

Niekoľko zvonil pri dverách. Tarra sa zobudila a začula, ako sa jej babka rozpráva s Áronom. „Áno, pravdaže je u mňa. bola trochu unavená z cesty a spí v hostovskej izbe,“ povedala babka Vera. „Aha, som nejaký popletený, odkedy som cestou zo školy padol z bicykla.“ Tarra začula odpoveď Árona. Zasmiala sa na nej.

Kiki

Erika Tisoňová , 6.D, ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné

Kiki bola malá zajačica, ktorá bývala na kraji lesa. Ku všetkým obyvateľom bola milá a priateľská. Všetci ju mali preto radi až na Bruna. Bruno bol statný hnedý medveď a medzi lesnými zvieratkami sa netešil dobrej povesti. Každý sa ho bál a radšej sa mu veľkým oblúkom vyhol.

Ilustrácia : Samo Vrabeľ , 8.A, ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné

Zajačica si v letných mesiacoch potrebovala urobiť zásoby na zimu, a tak musela ísť hlbšie do lesa.

„Ahoj!“ pozdravila Kiki Bruna. Vždy každého pekne pozdravila. A okrem toho, Bruna nepoznala.

„Ahoj?“ prekvapene odzdravil Bruno. Čudoval sa, že sa ho Kiki vôbec nebojí, ba sa s ním aj rozpráva.

„Ako sa voláš?“ zisťoval Bruno.

„Kiki a ty?“

„Ako je možné, že ma nepoznáš? Ty si o mne ešte nepočula? Všetci ma volajú Zlostný Bruno.“

Kiki nevedela, čo povedať, tak len tak potichu dodala: „Nuž, do lesa veľmi nechodím, lebo sa bojím vlka.“

Bruno sa zamyslel a po chvíli sa jemným hlasom opýtal: „A mňa sa nebojíš?“

„A mala by som sa? Chceš ma hádam zjesť ako to vlčisko?“

Bruna to zaskočilo, lebo vedel, že v lese od neho všetci bočia a nikto k nemu nebol taký milý ako táto malá zajačica. Páčilo sa mu, že sa môže s niekým porozprávať a že sa dozvedel toho dosť. Kiki bola veľmi zhovorčivá a zvedavá. To sa Brunovi páčilo. Konečne sa mohol niekomu zdôveriť, že aj on by sa rád s niekým priatelil, ale všetci sa ho boja. Dohodli sa teda, že sa stretnú zajtra a potom aj pozajtra, aj popozajtra a..., až sa zrodilo priateľstvo medzi medveďom a zajačicou.

„Ty nie si taký, ako o tebe hovoria iní. Veď oni ťa vôbec nepoznajú. Nechápem, prečo sa ťa boja.“

„To asi preto, že sa všetci báli mojej mamy a mysleli si, že ja som ako ona. Lenže moja mama sa ma snažila chrániť pred nebezpečenstvom, preto ma nikam nepúšťala a ak sa k nám niekto priblížil, každého vždy hlasným bručaním odohnala, len aby mi neublížil.“

„Vieš čo, budeme kamaráti a budeme si vždy pomáhať.“ Bruno sa zamyslel a povedal: „My sme kamaráti? Ja budem mať prvého kamaráta!“ zvyškol Bruno od radosti.

Keď sme už kamoši, pozývam ťa na návštevu. Ukážem ti svoj domček,“ dodala Kiki.

„Tak poďme,“ tešil sa Bruno.

No skôr, ako došli k zajačiemu domčeku, Kiki sa chytila do pasce, ktorú pripravil pytliak. Kým hľadal pomoc, pytliak Kiki vzal a vhodil do klietky. Zamkol ju a vybral sa skontrolovať ostatné pasce. Bruno nevedel, čo robiť, napadlo mu poprosiť o pomoc líšku.

„ Tebe, Bruno, nepomôžem. Bojím sa, že ma len chceš nalákať a ublížiť mi.“

Bruno bol sklamaný, ale išiel ďalej. Požiadal aj jeleňa, no aj ten odmietol: „Nie, nepomôžem ti, lebo ja sa nenechám kvôli tvojej kamarátke zastreliť. “

Tak bežal ďalej, cestou plakal. Stretol ježa Dina, ten sa ho pýtal : „Ty plačeš? “

„Moju najlepšiu kamarátku Kiki chytil pytliak a nikto mi nechce pomôcť zachrániť ju.

„Kiki je v nebezpečenstve? Tak ja ti pomôžem, neboj sa, veď to je aj moja kamoška.“

Bruno neveriacky pozeral na Dina. Dino možno na to nevyzeral, ale mnohým už v lese pomohol.

„Pod' za mnou, ja viem, kde býva tento pytliak a s tvojou pomocou sa ho zbavíme navždy!“

Bruno váhal, ale nikde nebolo nikoho iného, nuž súhlasil. Pripravili plán Kikinej záchrany.

„Vtrhneš do domčeka, zúrivo zreveš, poľovníka vystrašíš a kým ho budeš strašiť, ja Kiki oslobodím.“

Všetko šlo podľa plánu, len Bruno sa pri strašení tak rozohnil, že pytliak sa od strachu skoro...

Odrazu si zamiloval všetky živé tvory na svete a založil útulok pre nechcené zvieratká.

Bruno, Kiki a Dino presvedčili aj ostatných obyvateľov lesa, že nemôžu niekoho odsúdiť bez toho, aby sa s ním stretli a spoznali ho. Skrátka, nemajú veriť všetkému, čo počujú. Veď ani deti nemusia byť také, ako ich rodičia.

Deník Jeníčka

Adham Wael Hanafy, 6.B, ZŠ a MŠ Ostrov, okr. Karlovy Vary

Píše se datum 19. 5. 1891. Já s Mařenkou a tatínkem jsme šli do lesa. Ale najednou nás tatínek strčil a my jsme spadli dolů z kopce. Narazili jsme do klády, no tatínek už tam nebyl!

Mařenka začala brečet a já ji uklidňoval, byla už skoro tma, začali jsme hledat přístřešek.

Z dálky jsme viděli přístřešek, tak jsme tam běželi. Když jsme přiběhli, zakřičeli jsme a otevřela nám paní a začala se ptát: „Co se stalo, děti? Potřebujete něco?“ My odpověděli, že

jsme se ztratili a jestli můžeme na noc zůstat. Paní říkala, že ano. Dala nám napít, najíst a uložila nás do postele. Ale když jsem se v noci vzbudil, tak jsem byl v kleci a Mařenka zametala a brečela.

Zhruba po týdnu jsem nasbíral tolik kostí a exkrementů, že jsem si mohl vytvořit klíč. Klíčem jsem otevřel klec a proplížil jsem se ke kuši, kde byl jeden šíp. Šel jsem na tou ženou a řekl jsem si: „Teď nebo nikdy!“

Vystřelil jsem, šíp trefil ženu. Řekl jsem Mařence, ať utíká a běželi jsme.

A tohle je náš začátek lovu na čarodějnici.

Vynálezci v oblacích

Kamila Jeřábková, 6.A, Základní škola a Mateřská škola Ostrov

Vítek je dvanáctiletý skřítek. Žije se svou rodinou v houbičce s oranžovou střechou.

V houbičce s oranžovou střechou? Ano! My lidé máme domečky nebo paneláky a skřítkci přežívají v houbách. Víťa neustále něco vytváří. Chtěl by být vynálezcem. Má nejlepší kamarádku Emilku, která ho obdivuje a plně podporuje. Kamarádí se spolu od té doby, co se Emilka nastěhovala do houbičky vedle Vítky.

Jednoho dne přišli skřítky vzbudit oba rodiče a oznámili mu, že se stěhují. Víťa nevěděl, zda se má smát nebo brečet. Bylo by skvělé, kdyby si našel nové kamarády, ale zase nechce přijít o Emilku. Nezbyvalo mu nic jiného než odjet. A tak se ještě s Emilkou rozloučil.

Když dorazili ke své nové houbičce, celá rodina byla příjemně překvapena. Všude pobíhaly děti a Vítek věděl, že zde zažije spoustu nových věcí. Hned první den na novém místě si našel Vítek nového kamaráda Eduarda, který také rád vynalézá různé věci, takže si skřítkci spolu velmi rozumí.

Vítkovi přišla zpráva od Emilky, že je vážně nemocná. „Nedaleko tvého bydliště pramení voda, která by mě mohla uzdravit,“ četl Vítek nahlas.

„Nechtěl bys se mnou vynaleznout vzdušný balón, kterým bychom se rychleji dostali za Emilkou?“ zeptal se Eda. Vítek rovnou odpověděl: „Ano a moc rád!“ Eduard mu tedy ukázal nějaké návrhy. Skřítkci neváhali ani chvíli. Eda se vydal do lesíka pro materiály na stavbu balónu a Vítek pro léčivou vodu. Jen co se vrátili, dali se do práce. Vyráběli celou noc a ráno měli hotovo.

Ve čtyři hodiny odpoledne vzlétli z náměstí. Letěli celkem dlouho. Najednou začali klesat a Vítek poznával Emilčinu krajinu. Když přistáli, rychle za ní utíkali. Víta ji představil Edovi a skřítkci jí podali kouzelnou vodu. Rázem byla čilá jako rybička a všichni kamarádi žijí šťastně až dodnes.

Modré kuřátko

Filip Zeronik, 6.A, Základní škola a Mateřská škola Ostrov

Za velkou horou a krásnou řekou bydlí tři malá kuřátka se svojí maminkou slepičkou a tatínkem kohoutem. Nejmenší kuřátko je pěkný neposeda, ani chvilinku nevydrží na místě. Jeho sen je naučit se létat, i když ví, že kuřátka nelétají.

Jednoho rána se rozhodne, že si svůj sen půjde splnit. Sezobl pár zrníček na sílu a vyrazil. Potkal myšku a povídá: „Myško, naučíš mě prosím létat?“ Myška se usmála a řekla: „Kuřátko, já nemám křídla, musíš najít někoho, kdo je má.“

Kuřátko vyšlo na tu nejvyšší horu a řeklo si, že to zkusí samo. Roztáhlo křídla a skočilo, chvilinku letělo, ale bohužel

nevědělo, co dál dělat a spadlo do modrých pomněnek. Ze žlutého kuřátka se stalo modré kuřátko. Doma mu všichni začali říkat Modrásek.

Krtkův Dorták

Lukáš Hlavatý, 6.A, Základní škola a Mateřská škola Ostrov

Pepík měl dnes narozeniny. Strašně moc chtěl krtkův dort. Přišel z práce domů a náhle ho uviděl! Tak hnědý, lahodný a dokonalý krtkův dort! Pepík zvolal: „Maruško, kde jsou děcka?“ Z kuchyně se vzápětí ozvalo: „Mí lidé unesli tvé děti i tvou ženu, protože tvůj šéf nám dluží peníze.“ V tu chvíli vyletěl z kuchyně zapálený balík plastické trhaviny.

V ten večer celé město zaznamenalo výbuch. V noci okolo toho sídliště propukla panika. Všude byli hasiči, policie i záchranáři. Najednou se z hromady trosek začalo něco sápat.... Všichni to sledovali... a asi byli zklamáni, protože to byl jen

bezdomovec, co v troskách hledal láhev chlazeného piva.

Ale znovu se trosky domu začaly hýbat... a byl to Pepík! Všichni začali jásat: „Hurá, hurá!“ Pepíka sláva nezajímala a běžel směrem ke Kauflandu, koupil krtkův dort a šel si ho udělat do práce. Jenže tu byl háček. Pracoval jako horník a když si strkal do pusy první sousto, spadla mu tam mikroskopická část nějakého neznámého kamene. Když to pozřel, omdlel a spadl na Zem. Probral se a z kanceláře rychle běžel do štol, ale uvědomil si jednu věc. Byl úplně slepý. Řekl si: „Do háje, jak já budu pracovat?! Hmm už vím, budu se orientovat čichem!“

Když začal kutat, kutal strašně rychle. „Už vím, jsem jako krtěk!“ řekl Pepík. „Budu super hrdina, jen to chce dobré jméno, jako třeba Krtkův Dorták!“ Sebevědomě zařval. Do

toho momentu, jak si vymyslí jméno, si představte famfáry, bude to tak lepší. Vyrobil si kostým, narazil si na hlavu jeho oblíbený krtkův dort a jen čekal na akci.

Asi za měsíc oznámil neznámý padouch, že v nejbližší době udělá atentát na starostu. „To je moje chvíle!“ řekl Pepík. Vystopoval původ té zprávy a zjistil, že ten padouch je ten stejný muž, co unesl jeho rodinu. Říká si prý žížala. Netrvalo dlouho a Pepík se dostal před jeho doupě. Zavrtal se do Země, podvrtal se první stěnou a vylezl nahoře v jakési laboratoři. Najednou ho uviděl. Vyběhl na něj a začal rvát: „Ty blbče, kde je moje rodina?!“ Nato zvrhlý kroužkovec: „Neřeknu, nejdřív prachy!“ „Já s nimi nemám nic společného!“ Seřval ho Pepík. Začali se rvát. Pepík mu dal pravý hák a tím ho poslal do bezvědomí. Počichu se snažil najít svou rodinu a po půlhodině se mu to povedlo. Odvedl si je domů, všechno vysvětlil, dal výpověď a od té doby pomáhá policistům a žije šťastně až do smrti.

Mimozemšťan na Zemi

Viktorie Kadlecová, 6.A, Základní škola a Mateřská škola Ostrov,

Byl jednou jeden mimozemšťan, který bydlel na planetě Mars. Měl zelenou barvu a na hlavě měl malé anténky, díky kterým mohl léčit všechny živé bytosti. Na Marsu se mu žilo dobře, ale toužil po dobrodružství. Na jeho planetě už se začínal nudit, neměl moc kamarádů. Jeho sen byl podívat se na Zemi. Bohužel ale nevěděl, jak se na ni

dostat, takže o ní jenom snil.

Jednou spatřil něco zvláštního. Malé světýlko, které vzlétlo ze Země a přibližovalo se k němu. Byla to vesmírná raketa. Ajtýho ta věc nejdříve pořádně vyděsila. Nikdy nic podobného neviděl. Když přistála, vyšla z ní kosmonautka v barevném obleku a řekla: „Neboj se, my ti neublížíme. Jsme přátelé z planety Země.“

Ajtý se s lidmi spřátelil a nakonec si je oblíbil. Když se chystali zpátky na Zemi, byl smutný. Nechtěl, aby odletěli. „Mohl bych letět s vámi?“ napadlo ho. Všichni kosmonauti kývli. Začátky na nové planetě byly těžké. Lidé na Zemi nebyli zvyklí na zelené tvory s anténami na hlavě.

Postupem času se ale vše zlepšilo. Ajtýho si k sobě domů vzala milá rodinka, u které mu bylo moc fajn. Občas se mu zastesklo po Marsu, ale na Zemi mu bylo lépe. Měl kolem sebe lidi, kteří ho měli rádi.

Jednoho dne se rodina, se kterou žil, dozvěděla, že jejich malý syn je nemocný. Všichni byli smutní. „Co budeme dělat?“ vzlykala maminka. Ajtý věděl. Beze slova přistoupil k chlapci a dotkl se jeho čela. Ajtýho anténky začaly svítit. „Co se to děje?“ divili se rodiče. „Můžu lidi uzdravit,“ řekl zelený mimozemšťan. A tak se taky stalo. Druhý den už bylo chlapci líp a mohli si zase s Ajtým hrát. Ajtý našel své poslání a rozhodl se pomáhat lidem. Od té doby bylo na Zemi méně nemocných a to všechno díky malému mužičkovi z Marsu, který toužil po dobrodružství.

Hviezdna princezná

Adriana Boškajová, 7. C, ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné

Za siedmimi horami a siedmimi dolinami, tam, kde sa piesok lial a voda sa sypala, bolo jedno kráľovstvo. V tom kráľovstve vládol múdry kráľ Samuel, ktorý mal len jedinú dcéru. Volala sa Alica.

Alica bola múdra a šikovná ako jej kráľovský otec. Rada sa túlala po dedinke, ktorá sa rozprestierala hneď pod hradom. Stretávala tam veľa ľudí a tým, ktorí to potrebovali, rada pomohla. Nikto však nevedel, že je to kráľovská dcéra, pretože sa vždy obliekla do dedinských šiat. Jedného dňa sa znova vydala do dediny. Strela tam jedno zvláštne dievčatko. Malo otrhané šaty, zašpinenú tvár a strapaté vlasy. Sedelo na zemi a na veľkej škatuli pred sebou malo vyložené lesné plody.

„Čo tu robíš s tým ovocím?“ spýtala sa milo Alica.

„Vari nevidíš? Predávam ho,“ odvetilo dievča.

Ilustrácia : Martina Demčáková , 7.C , ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné

„A kde si ho nazbierala, keď je také krásne?“ vyzvedala Alica ďalej.

„To nesmiem prezradiť, pretože by tam ostatní ľudia začali chodiť a ja by som nemala peniaze na chlieb. Zomrela by som od hladu.“

Alici prišlo dievčaťa ľúto. Na hrade ľudia hodujú a poddaní nemajú čo do úst vložiť.

„Počuj, ako sa vlastne voláš?“ znovu oslovila dievčinu.

„Lea“, odpovedala, „a ty?“

„Alica.“

„Si zo šľachtickej rodiny?“ opýtala sa Lea.

„Nie,“ zaklamala Alica, „môj otec je obuvník. A tvoj?“

„Som dcéra hvezdára. Ale môjho otca som nikdy nevidela. Zomrel ešte pred mojím narodením,“ smutne rozprávala Lea.

„To mi je ľúto,“ povedala Alica.

„Nemusí. Mama ma naučila príbehy, ktoré jej vyznával môj otec. Vraj sú skutočné.“

Alica chcela Lei pomôcť. Z vrecka na šatách vybrala zlatku a vložila ju Lei do dlane.

„Ďakujem. Lenže ja ti nemám čo dať.“

„Ale máš. Príbehy svojho otca. Porozprávaj mi niektorý z ich,“ horela nedočkavosťou Alica.

Obe dievčatá si sadli pod starú lipu blízko trhu a Lea začala rozprávať:

„Každú noc sa na oblohe okrem jedného veľkého svetla rozsvietia tisíce malých svetielok. Sú to lampáše, ktoré každý večer po západe slnka rozžiaria zažínači. Keď sa zotmie, rozbehnú sa oproti skalnej stene, odrazia sa od nej a vyskočia smerom k oblohe. Potom sa už vznášajú rozsvietia celé nebo. Po namáhavej práci sa vrátia späť na zem a počkajú do svitania, aby zase všetky plamienky pozhasínali. Takto to robia už tisíce rokov.“

Alica počúvala so zatajeným dychom. Lea pokračovala:

„Zvláštne však je, že posledné dve noci svieti iba polovica oblohy. Niečo sa muselo stať. A ja sa to chystám zajtra preskúmať,“ odhodlane vyhlásila Lea.

„Pôjdem s tebou! Prosím, vezmi ma so sebou,“ prosíkala Alica.

Lea si ju premerala od hlavy po päty. Zdvihla obočie a spýtala sa: „A zvládla by si to?“

„Samozrejme,“ prikývla Alica.

„Teda dobre. Zajtra sa stretneme,“ zavelila Lea.

Natešená princezná Alica sa pobrala späť na hrad.

Lea sa predierala hustým krovím. Alica bola hneď za ňou. Obe mlčali. Na začiatku cesty si stanovili cieľ. Bola ním skala na vrchole kopca.

Slnko sa pomaly začalo strácať z obzoru.

„Tam!“ vykrikla Lea a ukázala na obrovský balvan. Celou silou sa doň zaprela. Chcela ho odtlačiť. Alica jej pribehla na pomoc a spoločne to zvládli. Za balvanom sa nachádzala malá miestnosť. Boli v nej dve postele a uprostred bol stôl, na ktorom horel oheň.

„Haló! Je tu niekto?“ nabrala odvahu Alica a vkročila dnu.

Spoza stola vyskočil malý elf.

„Kto ste? A čo žiadate?“ skríkol na nich.

„Hľadáme zažínačov,“ pokračovala odvážne Alica, „aby sme zistili, prečo v noci nesvietia všetky lampáše.“

„Sem ľudia nesmú,“ znovu ich okríkol elf, „chodte preč!“

Lea prikročila bližšie: „Som hvezdárova dcéra.“

Elf si ju začal premeriavať. Chodil okolo nej, občas ju oňuchal a nakoniec vyhlásil: „Veci sa majú tak. Ja som Blud. A môjho spolubrata Bena uniesla zlá čarodejnica Lyrila, aby je každú noc rozžiaril jaskyňu, v ktorej žije. Som príliš slabý, aby som s ňou bojoval. A už vôbec nestihnem rozžiať celú oblohu sám. Neviem, čo si počnem.“

Lea ihneď zareagovala: „Ničoho sa nebojte, pán Blud. Pokojne rozžiarte toľko lampášov, koľko zvládnete. Ja a Alica zatiaľ zachránime Bena. Pod', Alica.“

Dievčiny sa teda pobrali k čarodejnici Lyrile. Vďaka príbehom svojho otca Lea presne vedela, kde ju majú hľadať. Povešť opisovala celú cestu, a tak poľahky dorazili k jaskyni. Už od vchodu videli svetlo na jej konci.

„Vraví sa, že čarodejnica Lyrila má telo z ohňa. Vraj má na sebe žeravé uhlíky, ktoré sa však pri styku s vodou rozpadnú. Takže potrebujeme vodu,“ zavelila Lea.

Alica sa zamyslela. Kdesi v diaľke začula žblnkotanie potôčika.

„Nepramení tu niekde rieka?“, spýtala sa.

„Áno, máš pravdu“, prikývla Lea.

Spolu sa vydali za zvukom šantiacej vody. Po chvíli k nej došli. Vo vode však niečo plávalo. Vlastne nie niečo, ale niekto. Boli to vodné vílinky. Lea si čupla a jednej z nich niečo pošepkala. Vílinka prikývla a ponorila sa do hlbín rieky. O chvíľu sa pred dievčatami zjavila celá armáda vodných víliniek.

„Dokážu ovládať vodu,“ vysvetľovala Alici, ktorá nemo pozerala aspoň na dva tucty maličkých víl s krídlami a chvostami ako morské panny.

Všetky sa pobrali späť k jaskyni. Pred ňou zastali.

„Privolám Lyrilu a vy na ňu vyšplechnete vodu,“ oboznámila ich s Lea so svojím plánom.

„Nie, pôjdem ja,“ namietala Alica, „chcem byť užitočná.“

Lea súhlasila. Alica vkročila do jaskyne a opatrne sa vkrádala do osvetlenej miestnosti na konci.

„Hej! Lyrila! Mám pre teba oheň, ktorý ti dá toľko svetla a tepla ako žiaden iný. Tie tvoje uhlíky, sú oproti nemu nič. Tak pod' von!“ vykrikla princezná.

Lyrila čosi nahnevane zasyčala a rozbehla sa za Alicou. Tá vyšla von z jaskyne a ukryla sa za roh, kde už čakali vílinky. Hneď ako sa Lyrila objavila, vyšplechli na ňu vodu zo svojich vláskov. Lyrila syčala, no márne. Premenila sa na popol, ktorý už nikomu neublíži. Lea zatiaľ vyslobodila Bena. „Slnko už zapadlo,“ povedal, „musíme ísť zažať lampáše na oblohe.“ Alica, Lea a Ben sa rozbehli smerom ku skale, za ktorou bývali zažínači. Blud sa práve chystal vyskočiť na oblohu. Keď však zbadal Bena, s radosťou sa k nemu rozbehol. „Vitaj, spolubrat môj!“ kričal už z diaľky.

Podali si ruky a Ben si od Bluda odpálil oheň na zažínanie lampášov.

„Ďakujem vám za záchranu, dievčatá. Ste veľmi odvážne. Nikdy na vás nezabudnem, Lea, dcéra hviezdára a Alica, dcéra Samuelova. Bez vás by som u čarodejnice zostal navždy,“ dopovedal Ben a vyskočil do neba spolu s Bludom.

Začalo sa nádherné zažínanie lúčov nočnej oblohy. Dievčatá si sadli na zem a v úžase pozorovali toto prekrásne divadlo.

„Dnes si si viedla veľmi dobre, princezná.“

Alica sa na Leu s úsmevom pozrela a povedala: „Ďakujem.“

Keď sa Ben a Blud vrátili, dievčiny sa rozlúčili a pobrali sa domov.

Od tohto dobrodružného dňa sa dievčatá stretávali každý deň. Alica nosila Lei chlieb a Lea jej za to dáva sladké ovocné plody. Stali sa z nich veľmi dobré kamarátky. A možno žijú dodnes, ak nepomreli.

Zmutované zvieratá

Veronika Križankovičová, Karin Rumanová, Miriam Radványiová, Noémi Varsányiová 7.B, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo

Jedného cukríkového dňa sa dvom mačkám narodila malá veverička. Mala jedno veľké modré očko s tromi mihalnicami a dva veľké zúbky, s ktorými rada hrýzla svojich rodičov. Jej rodičia boli chlpatí. Otec mal veľmi dobrý sluch, lebo mal štyri uši. Vedel svojimi kúzľami ochrániť rodinu. Mama mala dve hlavy a na každej jedno oko a dva chvosty. Vedela sa premeniť na nebezpečného draka a tým taktiež chránila rodinu. Na druhý deň sa išla malá

veverička hrať na stromoch a okolo nej začali behať veľké zlé cukríky. Zrazu za ňou skočili na strom a chmatli ju do vreca a ona začala vrieskať: „Mua, mua, mua!“ Otec to počul a začal sa za ňou hnať. Cukríky vošli do jaskyne, ktorá mala tri otvory. V jednom bola správna cesta a v ďalších dvoch čakali nebezpečné pasce. Za chvíľu sa dva otvory zatvorili a ostal iba stredný. Tak tam vošiel a bolo tam veľké bludisko. Zrazu sa objavila turbokorytnačka na konci bludiska, ktorá vedela, že veľké zlé cukríky zobrali veveričiatko do chalúčky v lese. Tak sa otec s korytnačkou vybrali hľadať chalúčku. Dlhو blúdili, no nakoniec ju našli. Bolo tam jedno jediné zviazané vreco, v ktorom bolo malé uplakané veveričiatko. Vybrali ho a utekali s ním rýchlo domov.

Mama zbadala, ako sa kamarátia, tak sa spýtala korytnačky, či u nich nechce navždy ostať. Korytnačka povedala áno a na ďalší deň mama prichystala všetko na veľkú opekačku. Všetky zlé cukríky si opiekli a zjedli. Boli takí plní, že takmer praskli. Zazvonil zvonec a rozprávky je koniec.

Fantasycraft

Sebastián Uher 7.B, Martin Hrbán 9.A, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo

Mr. Ronin has joined

Mr. Ronin: „Hmmm... kde to som?“

Admin: „Vitaj na čarovnom serveri.“

Mr. Cockis: „Ahoj, si tu nový alebo si tu už niekedy bol?“

Mr. Ronin: „No, som tu prvýkrát a vôbec neviem, o čo tu ide?!“

Mr. Cockis: „Toto je čarovný svet, plný monštier a magických vecí. A je to tu nebezpečné pre nováčikov ako si ty. Mal by si nájsť úkryt.“

Mr. Ronin: „A kam by som mohol ísť?“

Mr. Cockis: „Môžem ťa ubytovať u mňa na chvíľu, kým ťa zoznámim s nejakými kúzľami a vysvetlím ti, ako to tu u nás chodí.“

Mr. Ronin: „A ako sa k tebe dostanem?“

Mr. Cockis: „Skoro všade v prírode sú ukryté monumenty, ktoré umožňujú teleportáciu.“

Ilustrácia : Sebastián Uher 7.B, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo

Mr. Ronin: „Odtiaľto vidím len nejakú starú budovu na kopci.“

Mr. Cockis: „Chod' sa tam pozrieť, možno je to práve ono.“

Mr. Ronin: „Som tu, no vidím tu iba nejaký prístroj.“

Mr. Cockis: „Je to ono! Postav sa do toho stroja.“

Mr. Ronin: „Nooo, stojím v ňom..., uuuuuj!“

Mr. Cockis: „ Vitaj! Toto tu je môj hrad.“

Mr. Ronin: „Vaaau, máš to tu obrovské.“

Mr. Cockis: „Ďakujem. Hneď tu za rohom mám veci pre teba.“

Mr. Ronin: „Ó, ďakujem, idem za tebou.“

Mr. Cockis: „Tento svet je pre teba nebezpečný, ale naučím ťa nejaké triky.“

Mr. Cockis: „Môžeš si vybrať magickú silu, ktorú budeš ovládať: oheň, voda, vzduch či zem.“

Mr. Ronin: „Oheň!“

Mr. Cockis: „Tu máš amulet, ktorý ti dá schopnosti ohňa.“

Mr. Ronin: „Ďakujem, od teraz to tu už snád' zvládnem.“

Mr. Cockis: „Snád' áno, čoskoro začneme s výučbou.“

Mr. Ronin: „Dobre, som pripravený.“

Mr. Cockis: „Tak začneme.“

O pár hodín neskôr.

Mr. Cockis: „ Na dnes je už toho dosť. Nebolo to nič ťažké, ale zajtra ideme na techniku čarovania.“

Mr. Ronin: „ Fuuuuhh, akú techniku?“

Mr. Cockis: „ Naučím ťa, ako sa spojiť so svojím amuletom, ktorý ti dáva schopnosti.“

Mr. Ronin: „ Tak dobre, dnes budeme robiť čo, keď je už tréning hotový?“

Mr. Cockis: „ Ja pôjdem na obhliadku nazbierať nejaké jedlo v hrade, pre dvoch toho moc nemám.“

Mr. Ronin: „ A čo mám zatiaľ robiť ja?“

Mr. Cockis: „ Ty sa tu môžeš porozhliadnuť a zistiť, kde sa čo nachádza, ale v žiadnom prípade nesmieš opustiť hrad, rozumel si?“

Mr. Ronin: „ Dobre, zostanem tu.“

Mr.Cockis: „ Som rád, pretože vonku je to pre teba veľmi nebezpečné, na každom rohu čaká nejaká potvora, aby si ťa ulovila.“

Mr.Ronin: „Zostanem tu, možno si nájdem niečo pod zub.“

Mr.Cockis: „ OK, ja idem, nech som čím skôr späť.“

Po krátkej obhliadke hradu.

Mr.Ronin: „Hmmm, má to tu pekné, musí mu dať určite veľa práce, aby to tu udržal v takomto dobrom stave. Ale čo budem robiť, kým príde späť? Je preč už príliš dlho, začínam si myslieť, že sa mu niečo stalo. Išiel by som sa za ním pozrieť, ale neviem, kam išiel a nemám opúšťať hrad. Hmm, skúsím niečo s mojím amuletom.“

Kým Ronin skúšal triky s amuletom, o ktorom nič nevedel, Cockis sa vrátil.

Mr.Cockis: „ Som späť!“

Mr.Cockis: „Halooo Ronin? Som tu!“

Cockis hľadal Ronina. Ronin dole v pivnici skúšal robiť triky, o ktorých nič nevie. Keď Cockis našiel Ronina.

Mr.Cockis: „ Ronin, čo to robíš, nesmieš používať amulet, kým s ním nie si spojený.“

Mr.Ronin: „Ja som...“

Mr.Cockis: „ Je mi jedno, čo si robil. Daj mi amulet, je už večer. Teraz sa osprchuj a ideme spať. Zajtra na tréningu ti amulet vrátim.“

Mr.Ronin: „ Dobre už idem.“

Na ďalší deň sa noví priatelia začali venovať tvrdému tréningu.

Johanka a čarovné pero

Karin Benešová, Abby May Stifterová 7.A, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo

Jedného dňa sa Johanka prechádzala po izbe starého otca. Ako sa tam tak prechádzala, uvidela obrovskú škatuľu. Podišla k nej bližšie a videla, že v nej niečo svieti. S údivom ju pomaly otvárala a zistila, že je tam pero. Zrazu prišiel do izby Johankin starý otec. Opýtal sa Johanky: „Čo tu hľadáš?“ Johanka odpovedala: „Prišla som sa na teba pozrieť, ale nebol si tu.“

Starý otec povedal: „A keď nie som v izbe, tak sa mi musíš kútrať vo veciach?“ Johanka: „Ja som iba videla, že v tej škatuli niečo svieti, tak som sa tam išla pozrieť.“ Starý otec: „Tak ti to teda poviem. Mám čarovné pero, ktorým, keď niečo nakreslíš, tak sa to objaví. Chcel som ti to pero dať na narodeniny, ktoré máš o týždeň.“ Johanka: „Veľmi ti ďakujem starý otec, je to ten najlepší darček.“ Johanka išla pero ihneď vyskúšať. Namaľovala si bábiku, plyšáka, banán, knihu, hračky a flautu pre dedka.

Dedko sa flaute veľmi potešil a zahral zhmotneným Johankiným kamarátom, ktorých si nakreslila. Odvtedy Johanka trávila oveľa viac času s dedkom a uvedomila si, ako veľmi ju má rád.

Čierna mačka

Denisa Kuklová, ZŠ s MŠ Babín, 7. ročník

Bolo šero, teda ako vždycky. V našom meste je to priorita. Stáva sa to niekedy aj preto, že sa objaví to stvorenie menom Čierna Mačka. Čierna mačka je divný druh mačky pochádza zo siedmej planéty od Pluta, počkať vy asi neviete v ktorom roku sme. No je rok 4250 po zmene obežnej dráhy. No späť k našej čiernej mačke. Je to stvorenie, ktoré sa objaví a zrazu zmizne. Ale musím sa pochváliť , ja som ju už videla. Má oči ako západ slnka, je čierna ako noc na Mars , no je proste úžasná. Lenže strašne vzácna. Prorok povedal, že ten komu sa objaví druhýkrát, tak si k nemu našla puto, ktoré bude navždy, lebo ona vie, kto vie o tebe všetko....a áno aj o tebe. Viem, že sa čierne mačky často prirovnávali k bosorkám či čarodejniciam, o ktorých som sa dočítala len v knihách alebo geeglu. Geegle je niečo podobné Googlu. Lenže je vynovenejšie. Čarodejnice vedeli kúzliť hrozné, ale aj výborné veci, ktoré len tak nik nevedel. Čierne mačky boli ich mazlíčkami, ktoré nadovšetko mali radi , keďže bývali často samé a opustené z obidvoch strán. Mohli sa s nimi rozprávať, ale aj pomstiť voči ľuďom, ktorí im ubližovali. Nechceli im zle, ale museli sa brániť, lebo ich upaľovali. A áno aj mačky, keďže si mysleli, že majú aj oni moc , ktorú môžu využiť proti nim. Čierne mačky vtedy zažívali peklo, nemyslíš? Ja si to myslím ..... preto sa čierne mačky presťahovali, alebo lepšie povedané teleportovali na siedmu planétu od Pluta. A ako to

viem? No, lebo som hybrid ..čo to je? No ja som ako napol mačka napol človek . Áno nie je to príjemne byť v roku 4250. Stále schovávať tie uši a chvost?! No, ideme ďalej ..... musím sa ísť nachystať do školy. Dobré ..počkať kde mám mobil?! O nie, ja ho zasa nemôžem nájsť, ako vážne! Toto sa mi stáva stále ...

Ilustrácia : Denisa Kuklová, 7.ročník, ZŠ s MŠ Babín

Rýchlo prebehnúť okolo namyslených víl a do triedy. Áno, dala som to. NIE, to nie je pravda.....Predo mnou bol ďalší hybrid mačky a človeka. „Ahoj!“ Odpovie: „ Čau!“ Pozdravím sa slušne. Ď-ďalší jedinec?! To nie je možné, myslela som si, že som jediná a ako to, že sa nebojí ostatných, veď mu môžu ublížiť!! „Urobil som niečo?“ „N-nie?“ odvrknem, „myslela som si že som jediná?!“ „ To isté aj ja!“ povie. „A aké je tvoje meno?“ „Xena, tvoje?“ „ Jack,“ poznamená. „Čo robíš v mojej škole?“ spýtam sa zvedavo. „Tvojej škole, čo si riaditeľ ?“ povie ironicky. „E-emm, nie to nie, a-ale no si v tej istej škole ako ja , tak sa ťa pýtam čo tu robí-„ ani nedopoviem a začne zvonit. Sakra!! Prečo práve teraz?!

„Pozrite, múmia je tu!“ povie Nikola a zasmee sa. „Buď ticho, sa pozri do zrkadla a potom dačo povedz, ale počkať ty ak sa pozrieš na aspoň jedno zrkadlo tak pukne, to mi je ľúto,“

poviem sarkasticky. „Dobre trieda utíšte sa, ideme pokračovať, čo sme nedobrali na minulej hodine,“ povie pani Pelerínová. „Máš pre tento raz šťastie!“ povie Nikola a sadne si. Hodina prebehla celkom v pohode, lenže bola v triede veľmi zvláštna atmosféra. Po hodine sme išli všetci domov, keďže riaditeľ potreboval súrne odísť a mala prísť inšpekcia. „To na mňa nepočkáš?“ povedal Jack. „E-emm, ja no-o potrebujem súrne odísť,“ povedala som so stresom a utiekla k východovým dverám. „Tak ah,“ nedopovedal a ja som už bola za školskou bránou.

Uh konečne doma. No rýchlo úlohy a utekám do knižnice. Áno ešte existujú knižnice v našom roku. „Dobrý pani Stulierová!“ pozdravím. „Ahoj Xena!“ odpovie a vrhne sa späť k čisteniu pohára od kávy. Teraz musím nájsť tú knihu... ako sa len volala?...A! mám ju. No hmmm vlkolaci, upíri....a konečne mačky... Takže stvorenie s mačkovitým pôvodom pochádza z druhej planéty od S-slnka! To nie, to nie je možné, všade sa písalo, že je od siedmej planéty od Pluta. Niečo mi tu nesedí.. Po prvé ako to, že je nás tu viac, po druhé ako to, že sme zo Zeme, keď v každej knihe je napísane siedmej planéty od Pluta, ale v tejto nie. „Pani Stulierová?“ „Áno zlatíčko?“ „Môžem si požičať túto knihu?“ prikývla. „Zaujíma ťa, pretože tvoj kamarát je tiež ako ty?“ „A-áno ako to viete?“ „Jednoducho nikdy ťa tak nezaujímala tvoja história Xena....ja som to vydedukovala.“ „Ah, tak ďakujem ale...ako to viete, že som no viete čo?“ „Ja to viem odkedy si tu prvýkrát prišla.“ Odpovedala s úsmevom a žmurknutím navzájom. Vystrašilo ma to, ale čo už ponáhľala som sa domov. Idem si dať sprchu a hľadať viac informácií o mne.

Úch! Hlúpy budík zasa som zaspala. Rýchlo veci a aj knihu a do školy. „Ahoj Xena!“ kričal na mňa už zo schodov školy. „Ahoj Jack!“ pozdravím ho. „Kde si prosím ťa bola?“ „Kamarát poznáme sa jeden deň a správaš sa ako keby sme sa poznali roky...“ zhodím ho. „P-prepáč nechcel s-som,“ prekvapene odpovie. „To je dobré.“ „Xena mala by si čas v piatok o 19:00 v knižnici Knihy pre teba?“ o-on vie o tej knižnici? „Jasné to je dobrý nápad.“ „Vážne?“ „Áno.“

Tak sa na dnes teším, skoro som ani nespala ,tak a teším že mam kamaráta. Už som tam, ani nemešká, je tu skôr, je taký presný. „Ahoj .“ „Ahoj, vypadáš úchvatne Xena.“ „Ďakujem.“

Začervenám sa a ideme do knižnice „Akú knihu máš najradšej?“ „No túto knihu o hybridoch, keďže som aj ja a aj ty.“ „To máš pravdu.“ A opatrne mi ju vyberie z rúk, zapozerá sa do nej, usmeje sa, pozrie na mňa a zapozerá sa mi do očí, je taký sladký, keď sa usmieva. Počkať, na čo to myslím, bože nemôžem ho mať rada, veď sa poznáme len týždeň. „No vieš zavolať som ťa tu preto, lebo sa m-„, ani nedopovedal a do knižnice vtrhli zloději. „Schovej sa za mňa a ani nemukni, dobre.“ „Hmmm.“ A zo strachom v očiach sa pozerám ako vyťahuje zbraň z opasku a zastrelí jedného zo štyroch zlodějov. Tí sa na neho pozerú a začnú utekať z miesta činu, ale ešte pred tým zastrelia jedného nevinného za pultom. „Č-čo to bolo?“ videla som zármatok v jeho očiach a strach o mňa, ako keby ma mal rád. Počkať, nie to nie, on mňa isto nemá rád. „Halóó , je tam Xena?“ zapozerala som sa mu do očí a rozmýšľala som či mu mám odpovedať, alebo sa mu vrhnúť od náručia. Rozhodla som sa mu odpovedať. „Em a-áno je tam Xena.“ „To som rád a ďalej sme sa rozprávali, začali sme sa kamarátiť až sme sa stali najlepšimi kamarátmi. Jedného dňa ma však zavolať k čerešňovému stromu. Prišla som a skoro som ani nezavrela ústa, kebyže sa nekontrolujem a nezavriem si ich sama. „Xena neviem ako začať, no ale stala by si sa mojou ženou?“ „Áno, áno, miliónkrát áno.“ „Vážne?“ „Áno.“

Od tej doby máme dve deti jedno sa volá Julitta a to druhé Max . Sme šťastná a úžasná rodinka.

Berónia

Daniel Bukovský, 8.ročník, ZŠ a MŠ Babín

Za dávnych čias keď sa voda sypala a piesok sa lial bol jeden mocný kráľ.

Mal jednu dcéru, ktorú nadovšetko mal rád. Zniesol by jej aj modré z neba, aby bola šťastná. Ale po rokoch kráľovstvo upadalo. Kráľ musel vydať svoju dcéru, aj keď nechcela. Zvolával jedného princa za druhým, ale jeho milovanej dcére nevyhovoval ani jeden. Blížil sa deň ako každý iný, ale popoludní krajinu napadli vojaci zo susedstva. Poddaní to išli ohlásiť kráľovi. „Pán kráľ, našu zem prepadli, už spustošili východnú časť kráľovstva. A blížia sa na juh. Čo máme robiť?“ zľaknutým hlasom sa spýtal poddaný. Kráľ sa zamyslel a povedal:

„Zvolajte všetky západné, severné a južné vojská budeme bojovať a vyšlite poslov do spojeneckých kráľovstiev!“ Kapitán vojsk povedal: „Na juhu sa už pripravujú na obranu“. Tak kráľ povedal: „Keď budú útočiť na južnú pevnosť, tak ich spolu so spojencami napadneme. Zatiaľ evakuujte všetky časti kráľovstva!“ Potom prišiel jeden muž a povedal: „Pane chcem tiež bojovať“. Kráľ mu povedal: „Tu nejde o hru!“ Muž mu odpovedal: „ To viem pane, ale chcem pomôcť, nebudem držať meč v rukách prvýkrát, bol som žoldnierom na severných hraniciach, ďaleko v horách“. Kráľ odpovedal: „No dobre ako sa voláš“? „Krištof“. „Dobre Krištof, budeš pomáhať pri evakuácii, dám ti do rúk moju dcéru, tak ma nesklam, ako vidíš verím ti,“ povedal kráľ. A tak ako dni plynuli a kráľ s vojskom sa pripravovali na boj sa niečo zvrátilo. Nepriateľské vojská sa rozdelili a jedna časť sa vydala na juh a druhá na západ. Počas toho, ako kráľ so spojencami porazili vojsko pri južnej pevnosti, druhé vojsko zaútočilo na hrad, kde bol celý ľud aj s princeznou a Krištofom. A keďže na hrade bolo len pár vojakov, hrad dobyli, ale našťastie sa Krištofovi a princeznej podarilo uniknúť. Keď sa kráľ dozvedel, že dobyli hrad, mal obavy o princeznú. Po dvoch dňoch plánovania, ako získať hrad späť, vymyslel kráľ plán. Keď už chceli odísť bojovať, objavil sa Krištof s princeznou. Keď kráľ uvidel princeznú, bol od šťastia celý bez seba. Krištof sa pridala k vojsku, princeznú kráľ nechal s pár

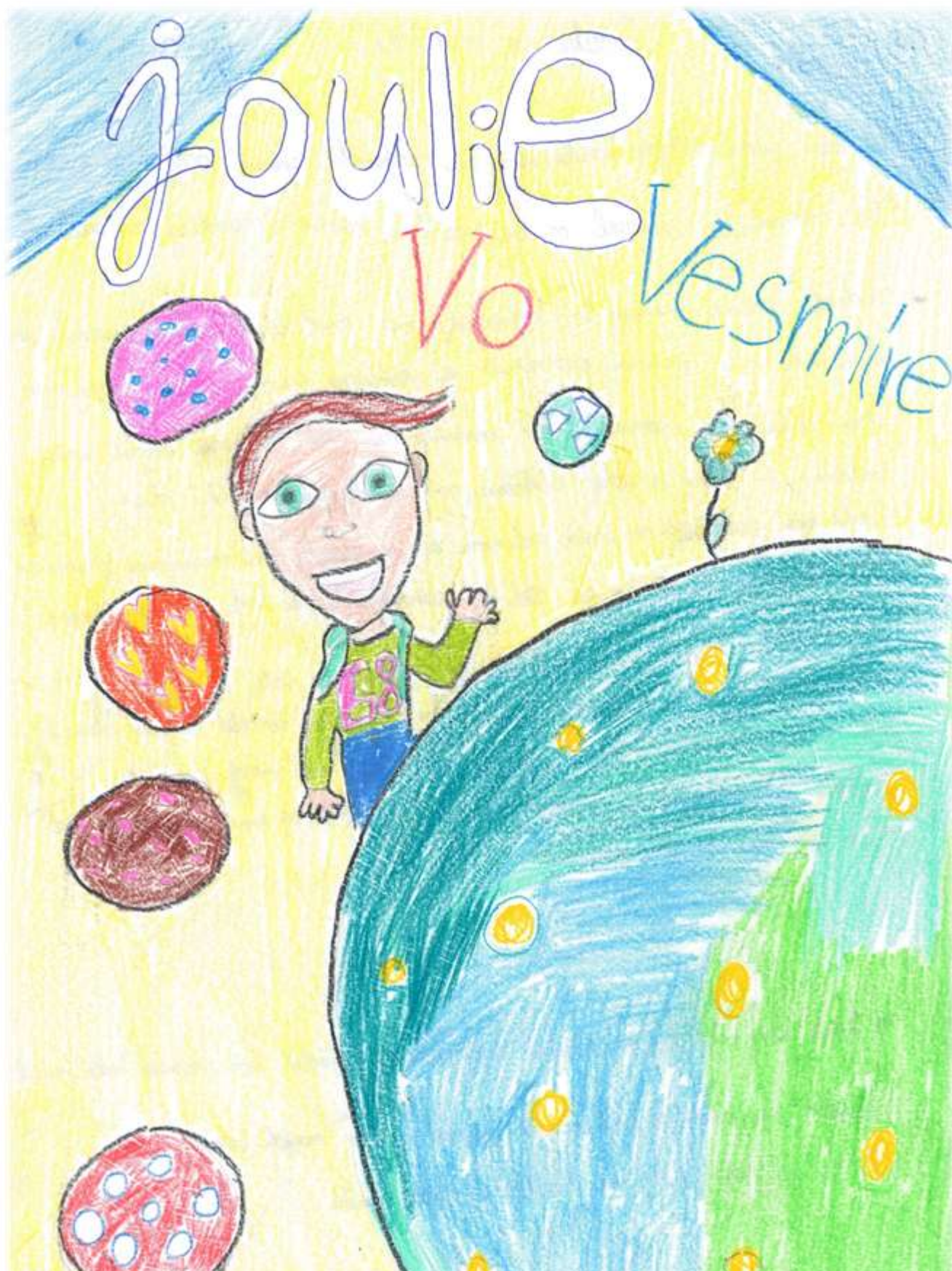
vojakmi a odišli bojovať. Hrad prepadli cez noc a vojna vypukla. Vyzeralo to tak, že kráľ s vojakmi prehrajú, no potom sa všetko obrátilo, bol to vyrovnaný boj. No potom, nanešťastie, kráľa postrelili. Ale udatný Krištof kráľa odniesol, postrelenú nohu mu obviazal a schoval ho do bezpečia. Nakoniec nepriateľské vojská padli. A kráľ zase zasadol na trón. Poďakoval Krištofovi a opýtal sa ho : „Udatný vojak zachránil si môj život aj život mojej milovanej dcéry. Čo by si chcel za odmenu?“ Krištof odpovedal: „ Pane nechcem nič, len princeznú“. Kráľ sa pozrel na princeznú a opýtal sa jej, či súhlasí s Krištofovým prianím. Tá s úsmevom prikývla. O pár dní sa konala svadba, na ktorú bol pozvaný každý človek z kráľovstva. Radovali sa tri noci a tri dni a vedeli o tom aj za siedmimi horami a siedmimi dolami. No a Krištof s princeznou spolu žili až kým nepomreli.

Joulie vo vesmíre

Sofia Šuľanová, Alexandra Krišková, Katka Machalová, 8.A, Martin Dóra 9.A, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo

Washington D.C 2010

Joulieho poznám už od základky. Prisťahoval sa s matkou a bratom z Kentucky sem do Elk Grove. Otec ich opustil kvôli inej žene či čo. Joulie bol odjakživa (keď ma pamäť neklame) malý, tichý, tajomný chlapec, ku ktorému sa mohol priblížiť málokto. Ja som patril k tej jednej milióntine ľudí, ktorej aspoň povedal svoje meno. Chodili sme spolu všade - do kina, na zmrzlinu... Vždy mi hovoril o svojej vášni - vesmíre. Každý jeden deň mi rozprával o starovekých hviezdároch a o najnovších ďalekohľadoch tej doby. Jednoducho, boli sme si veľmi blízki. No, ale viete, ako to chodí, skončí základka, s ňou prichádza stredná a na nej sa „starí“ ľudia väčšinou rozchádzajú. Kam na strednú? V prípade Joulieho mi to bolo jasné takmer po prvom stretnutí. Joulie sa rozhodol študovať vesmírne inžinierstvo. Ani sa mu nečudujem, taký génus a introvert by nemohol ísť niekam inam. Ubehlo desať rokov a ja som o Joulesovi, tak sme mu hovorili, nič nevidel.

Ilustrácia : Sofia Šuľanová, Alexandra Krišková, Katarína Machalová 8.A, Samuel Bardoun 6.A, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo

Brooklyn 2019

Jedného chladného novembrového rána sa Joulie rozhodol, že si splní svoje detské sny. Napísal list na vesmírnu stanicu. Už od malička sníval o tom, že navštívi orbit Zeme. Často sledoval online prenosy, ktoré ho inšpirovali k tejto myšlienke. Napokon prišiel ten deň, kedy mu prišla pozvánka. „Pozývame Vás na cestu do vesmíru.“ Do vesmíru si však musel zobrať svoju batožinu, do ktorej si dal oblečenie, svoj dobrodružný kozmický diár.

Joulie sa rozlúčil so svojou rodinou a vyrazil na vesmírnu stanicu, kde ho už čakala posádka. Boli pripravení na odchod. Napokon po jednom nastupovali do vesmírnej lode. Joulie si začínal plniť svoj detský sen. Cestou do vesmíru uvidel mnoho planét, kde žili mimozemšťania, ktorí práve spúšťali svoj nový vynález. Joulieho to prekvapilo a rozhodol sa ich opýtať, či by im nemohol nejako pomôcť a či by sa mu nemohli predstaviť. A tak sa aj stalo. Joulie si získal nových priateľov, s ktorými si rozumel viac než s väčšinou ľudí. Mrzela ho len jedna vec – že musí tak skoro odísť. Noví mimozemskí priatelia mu však sľúbili, že onedlho navštívia oni jeho.

Joulie strávil svoj úžasný týždeň vo vesmíre, kde videl mnoho zaujímavých vecí a tiež spoznal mnoho nových bytostí.

Joulie: „Musím zavolať môjmu skvelému spolužiakovi, že sa mi splnil môj najväčší sen.“ 0948 543 123 ..... Zvoní to.

O čarovnej krajine

Oliver Tavalí 7.B, úprava Timotej Manek 9.A, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo

V krajine vedľa seba žili korgovia, bosorky, draky, hobiti, kyklopy a hady. Stále sa hádali o čarovné oriešky. Raz večer, keď celá krajina spala, hobiti vymysleli plán, ako sa dostať do čarovnej veže po oriešky. Lenže nevedeli, že oriešky strážia draci a korgovia. Keď sa hobitom podarilo oriešky ukradnúť a blížili sa k východu z hradu, jeden z drakov začul kroky a okamžite spustil alarm po celej krajine. Korkgovia hobitov pochytili a zavreli do podzemia k hadom. No jedného hobita nechytali, pretože strážil vonku. Po piatich minútach,

keď sa ostatní hobiti nevracali, pochopil, že ich chytili. Draci však nezistili, že hobiti majú v podzemí čarovné oriešky, pretože sa im ich podarilo vymeniť za obyčajné. Hobiti, ktorí boli zavretí v podzemí hradu, vyhodili cez malé okno jeden z orieškov druhovi, ktorý ostal vonku. Ten ho okamžite na tom mieste zasadil. V momente z neho vyrástol strom plný ďalších čarovných orieškov. Lenže čarovné oriešky boli zaheslované. Heslo bolo ukryté v strážnej veži, ktorú strážili Korgovia. Ale hobit menom Smu bol výborný lezec, tak sa pustil do roboty. Napľul si na svoje špinavé ruky a pustil sa do lezenia. Liezol, liezol a nakoniec sa dostal do strážnej veže. Preliezol cez malé okienko na vrchu strechy a dostal sa do vnútra veže. Tam sa pomaly preplazil pomedzi strážcov a dostal sa k heslu. To heslo bolo : 12345. Smu si ľahko zapamätal také jednoduché heslo. Zliezol dole a vybral sa odheslovať oriešky. Chytil oriešok a naľukal tam 12345. Oriek sa otvoril a vysypalo sa z neho zlato, takto pootváral všetky orechy. O jednu hodinu odheslovávania orechov sa vydal za strážcom, ktorý strážil ostatných hobitov. Zaplatil mu 20 zlatých, aby pustil jeho priateľov a takto malý Smú zbohatol a zachránil svojich priateľov. Keďže priatelia jeden druhého neopustili, všetko

šťastne dopadlo. Avšak pretože si chceli všetko zlato a čarovné oriešky nechať pre seba, rozpútala sa ďalšia nešťastná vojna. Ale to je už iný príbeh.

O láske a šťastí

Andy Olleová 7.B, úprava Tamara Kuttnerová a Karin Katonová 9.A, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo

Ilustrácia : Lenka Danielová, Alexandra Tavaliová, ZŠ s MŠ Karola Kuffnera, Sládkovičovo

Kde bolo tam bolo, bola raz jedna krajina. V tej krajine boli čary a kúzla. Žilo tam aj jedno dievča a jeden chlapec. Vôbec sa nepoznali. Jedného dňa išlo dievča von s kamarátmi, ktorí ju mali nadovšetko radi. Jeden z nich bol kúzelník, ktorý vykúzliť všetko, na čo si len pomyslíte.

Raz si dievča len tak pre seba nahlas povedalo: „Chcela by som byť navždy šťastná.“ Ako to dopovedala, zjavil sa v diaľke chlapec, blond vlasy, modré oči, vysoký. Na prvý pohľad vyzeral byť v pohode a po čase sa k nim pridala do partie.

Po roku, keď oslavovali výročie priateľstva, im dal kúzelný kamarát vypiť nejaký elixír. Bol to elixír šťastia a lásky. Obidvaja vedeli, že keď nápoj vypijú, tak budú navždy spolu šťastní. Žiaľ, malo to jeden háčik. Budú spolu prežívať radostné chvíle, ale už nikdy neuvidia svojich kamarátov. Keď počuli tieto slová, zostali zarazení. Obaja sa zamysleli, či je dobré byť stále šťastnými za cenu straty kamarátov. Je veľmi ťažké povedať nie, keď nechcete, aby vás v živote postretlo niečo zlé.

Nakoniec sa rozhodli elixír nevypiť. Zostali naďalej spolu. Prežívali spolu radostné a smutné chvíle. Vedeli však, že kamarátstvo je dôležitejšie než ich vlastné večné šťastie.

Stratená

Ema Bilošová, 8.ročník, ZŠ Skýcov

Medzi hviezdami, medzi miliardami hviezd, ktoré počas jasnej noci môžeme obdivovať na oblohe, v blízkosti stredu mliečnej dráhy, medzi súhvezdiami Váhy smerujúce na západ a Strelca smerom na východ, žiari neveliké súhvezdie Škorpióna. Môžeme ho na oblohe pozorovať len šesť dní v roku, pretože ním Slnko prechádza veľmi krátko, akoby sa ho bálo. Jedna stará grécka báj vysvetľuje, prečo má Slnko pred Škorpiónom taký rešpekt.

Kedysi dávno vraj Faetón, syn boha slnka Helia žiadal od svojho otca, aby ho na jeden deň nechal riadiť slnečný voz. Keď sa však slnečný voz dostal na oblohe k Škorpiónovi, kone sa ho veľmi zľakli a splášili sa. Neskúsený Faetón, ktorý ešte slnečný voz nikdy predtým neriadil, nedokázal záprah ovládnuť, a tak vystrašené kone lietali na oblohe hore a dole, sem a tam. Obrovskou žiarou, ktorá vychádzala zo slnečného vozu Zem horela a pomaly sa začínala meniť na jednu obrovskú suchú púšť. Aby najvyšší boh Zeus zachránil svet pred úplnou skazou, zrazil bleskom Faetóna do rieky Eridan, kde zahynul. A pre tento dôvod Slnko radšej obchádza toto súhvezdie. V Škorpiónovi spolu naživa deväť hviezd, ktoré sú odlišné a zároveň veľmi podobné. Okrem neviditeľného povrazu, ktoré ich všetky drží na jednom mieste, sa podobajú aj ich silnou žiarou, zvláštnymi menami, či práve hlbokou tajomnosťou, ktorú dostali do vienka všetci narodení v tomto znamení. Spájalo ich toho veľa, a preto sa

vždy mali o čom porozprávať a tým si spríjemniť skutočnosť, že sa zo svojho miesta nepohnú až do úplného konca dní.

Niekde na začiatku Škorpiónovho chvosta svieti malá nevýrazná hviezdička. Má bledožltú až bielu farbu, a preto je taká nejasná oproti iným hviezdám v jej súhvezdí. Vždy ju trápilo, že je iná ako ostatné hviezdy a pod pojmom „iná“ videla len to zlé. Zatiaľ, čo na seba hviezdy pokrikovali a klebetili o tom, koho zase Tanatos, grécky boh smrti, poslal do podsvetia, či sa nebudaj rozplývali nad krásne vyrysovaným telom Aresa, boha vojny, táto malá hviezdička však len ticho obdivovala nežné a elegantné znamenia Váh alebo nezávislé, duchaplné a najmä vždy usmiate hviezdy Strelca. Závidela im asi všetko - miesto na oblohe, charakter, ale najviac zo všetkého obdivovala ich žiaru a meno. Odjakživa obdivovala hviezdu Antares, ktorá je najväčšia a najjasnejšia hviezda v súhvezdí Škorpióna. Má nádhernú červenú žiaru, ktorou zatieňuje všetky ostatné a k tomu ešte krajšie meno. „Antares, hm, ako vznešene to len znie,“ šepala si sama pre seba maličká hviezda, „kiežby som aj ja mohla mať meno, kiežby sa našiel niekto, kto by ma pomenoval.“ Sekundy sa striedali s minútami, minúty s hodinami, hodiny s dňami, dni s týždňami a týždne s mesiacmi až konečne prišiel koniec novembra, na ktorý sa malá hviezda tak veľmi tešila. Pokým sa iné hviezdy medzi sebou zabávali a klebetili, ona čakala a odpočítavala dni, kedy konečne budú môcť aj ľudia na Zemi sledovať súhvezdie Škorpióna. Presne dvadsiateho tretieho novembra sa zrodila malá hviezdička a ten deň je práve dnes - deň kedy sa Škorpión dostane do polohy, z ktorej bude môcť hviezda pozorovať svet.

A nastala noc... Hviezdička sa vzrušene obzerala po Zemi a čakala na niekoho, kto príde obdivovať súhvezdie, ktoré je viditeľné pre ľudské oči len šesť nocí v roku. Už bolo po polnoci a nikto na Zemi sa nesústredil na svetielka na jasnej nočnej oblohe. Ostatné hviezdy v súhvezdí si ani nevšimli, že sa nachádzajú pri Zemi, lebo naďalej riešili povrchné témy, ktoré považujú za dôležité, avšak drobná hviezdička už strácala nádej a lámala si hlavu nad tým, prečo nikoho nezaujímajú. Keď vtom zbadala lúku, po ktorej pomalým krokom chodilo mladé dievča. V strede lúky zastalo a ľahlo si na zem. Ruky si dala za hlavu a s úsmevom na tvári hľadelo na hviezdy. Keď si to malá hviezda všimla, usmiala sa. Dievča na Zemi sa jej veľmi zapáčilo hlavne kvôli tomu, že ako jediné nepremrhlo šancu a prišlo si užiť krásu, ktorú

nočná obloha ponúka. Hviezda s ňou cítila akési zvláštne spojenie, ktoré ešte nikdy so žiadnym smrteľníkom necítila. Kiežby si ju mohlo dievča všimnúť, stala by sa jej hviezdou a konečne by pocítila užitočnosť a našla zmysel, prečo je práve tým, kým je. Vtom si uvedomila, že ona vlastne môže. S nádejou v očiach pozrela na dievča a celá sa rozblíkala. Žiarila žltou farbou stále silnejšie a silnejšie, až nakoniec zatienila aj tú najjasnejšiu hviezdu, Antares.

Dievča si ju v ten moment všimlo a hviezda vedela, že jej venuje všetku svoju pozornosť. „Daj mi meno!“ zakričala hviezdička. Avšak dievča len ďalej ležalo a vôbec ju nezačulo. „Daj mi meno, prosím!“ zakričala ešte hlasnejšie, aby ju dievča začulo. A veru, že aj začulo, začalo sa otáčať na všetky svetové strany a hľadala zdroj hlasu. Hviezdička sa opäť nadýchla a zavolala na dievča: „Tu som! Tu hore!“ Keď to dievča počulo, konečne sa pozrelo hore, presne na žltú hviezdu, ktorá bola v ten moment najjasnejšia zo všetkých svetiel na oblohe. „Meno? Aké meno?“ spýtalo sa dievča s pohľadom upreným do neba. „Akékoľvek meno, prosím,“ hviezdičke vyhrkli slzy. Dievča sa na chvíľu zastavilo a rozmýšľalo a po chvíli zakričalo: „Casarra!“ Hviezda prestala plakať a spozornela. „Casarra,“ šepala si zaujato rozmýšľajúc nad menom. „Znamená to najžiarivejšia,“ zakričalo dievča, „pretože taká naozaj si, ešte nikdy

som nevidela takú zvláštnu hviezdu.” Casarru zahrialo pri srdci, predtým nikdy v živote nepočula slovo „zvláštna” v takom krásnom spojení. Usmiala sa a tešila sa zo svojho nového mena. „Casarra, Casarra, Casarra,” opakovala si stále dookola. Má to najzvláštnejšie a zároveň najkrajšie meno zo všetkých hviezd na oblohe. „Ďakujem ti!” zakričala dievčaťu, ktoré na ňu so širokým úsmevom hľadelo zo Zeme.

V tú noc Casarra pochopila, že o veľkosti a žiare nerozhoduje vzhľad, pretože môžeš byť akokoľvek veľký a svietiť ako tá najjasnejšia hviezda, ak však tvoja žiara nepochádza z tvojho srdca, stratíš sa nepovšimnutý medzi ostatnými hviezdami na oblohe...

Víla Olívia

Barbora Motošická, Lujza Mihalíková a Blerime Mena , 8.ročník, ZŠ Skýcov

V minulosti, v zelených horách známeho pohoria sa zo zrnka peľu zrodila malá víla Olívia. Keďže nebol dostatok zrníek peľu, tak sa malá víla narodila bez krídla. Bola smutná a túžila po oboch krídlach a cítila sa odsúdená. Aj tak jej príchod na svet oslavovala celá lúka, ktorá bola plná farieb, voňavých kvetov a šťastných zvierat.

Keď bola hodina obeda, na lúku prišla dievčina z dediny, ktorá si po chvíli všimla, že sa niečo deje. Na lúke bolo počuť spev a smiech nových zrodených víl, a taktiež dupot malých nožičiek behajúcich po stebľách trávy. Dievčatko, ktoré to spozorovalo sa pokúšalo priblížiť a zistiť prečo sa tak radujú. Víly ju uvideli a zľakli sa, keďže dievčatko im bolo nepoznané. Víla Olívia vystúpila z davu víl a spýtala sa jej: „ Čo tu hľadáš ?” Dievčatko zostalo zaskočené. „Ako môže také malé stvorenie rozprávať?” pomyslela si. „ Išla som na bylinky a našla som vás radovať sa, tak ma zaujíma, čo tu robíte?” Olívia odpovedala: „Táto lúka je náš domov, oslavujeme zrodenie nových víl.“ „Kde máš tu druhú vec na lietanie?” spýtala sa. „Narodila som sa bez jedného krídla. A ako sa voláš?” spýtala sa Olívia. „Hedviga.“ „Pod’ ukážem ti môj domov, a predstavím ti mojich kamarátov.“ Zišli dole po lúke a vtom víle Olívii poslal tajný ctiteľ kyticu. Ukázala ju Hedvige. „Blé, tá je ale škaredá, zahod’ ju,” povedala Hedviga. Pokračovali ďalej v ceste k búrľavému stromu. Víla otvorila malinké dvere a pozvala Hedvigu ďalej. Hedviga zobrala sekeru a rozsekala strom, aby sa dostala dnu. Olívia na ňu zakričala

a povedala nech odhodí zbraň. Hedviga ju zahodila za seba a trafila jeleňa, ktorý si myslel, že Hedviga chce vílam ublížiť. Bohužiaľ, sekera zasiahla parohy a z parohov ostali už len odrezky. Jeleň bol týmito parohami na hanbu celému lesu. Olívia jej povedala nech sa už radšej ničoho nechytá. Vnútri stromu sa najedli a víla nakoniec zaviedla Hedvigu až na kraj lesa, kde sa rozprestierala jej dedina. Rozlúčili sa a Hedviga sa vydala domov. Víly sa ešte do noci zabávali a pod rúškom tmy sa konečne uvelebili a zaspali.

Ilustrácia : Lujza Mihalíková, 8.ročník, ZŠ Skýcov

Hedviga prišla domov a vyzprávala rodine čo sa jej dnes prihodilo. Nikto ju nepočúval a podozrievali ju, že je klamárka. Tento príbeh sa rozletel po celej dedine. Na druhý deň ráno prišli dvaja „obri“ k jej domu a zaklopali na dvere. Hedviga im otvorila a spýtala sa: „Dobry deň, čo chcete?“ Prvý muž sa pousmial a odpovedá: „Počuli sme, že si videla v neďalekom lese víly. Chceli by sme vedieť kde.“ „Ako sa voláte?“ spýtala sa Hedviga. „Ray a Gray,“ odpovedali jednohlasne. Hedviga sa potešila, že jej konečne niekto uveril. Bohužiaľ, Hedviga nevedela, že títo muži sú totiž lovci víl. A preto ich už o chvíľu viedla na lúku, kde zazrela víly

po prvýkrát. Keď tam dorazili, po vílach ani stopy. Muži sa naštváli a skríkli: „Klamárka!“ No Hedviga sa nedala: „Pokoj páni, toto je len ich lúka, ešte majú aj domy.“ Pokračovali ďalej v ceste. Muži naraz zastali, pretože zbadali víly skôr ako Hedviga a povedali: „Musíme sa už vrátiť, máme veľa práce.“ „Ale ešte ste ich nevideli,“ smutne odpovedala Hedviga. „Možno sa nás zľakli,“ jasne potvrdil Ray. Medzitým víly poskakovali medzi stromami a hľadali niečo pod zub. Olívia už z diaľky videla Hedvigu s dvoma páňmi ísť smerom k nim. Zdalo sa jej čudné ako rýchlo sa muži otočili na odchod.

Víla Olívia sa už dohodla so staršími vílami, že Hedvige ukáže ich najväčšie tajomstvo. Víla Olívia teda zobrala Hedvigu k vodopádu. Olívia prešla cez vodopád do jaskyne. Otočila sa a zavolala na Hedvigu: „Rýchlo, pod!“ Hedviga prešla cez vodopád a pred sebou uvidela malebnú jaskynku plnú žiarivých drahokamov. „Toto zbierame už po celé stáročia!“ prezradila jej Olívia. „Musíš to uchovať ako tajomstvo,“ a dodala, „nikomu ani muk!“ Hedviga obdivovala všetko bohatstvo, ale nebola chamtivá. Vyrazili naspäť k miestu, kde sa stretli. Medzitým Ray a Gray pochytili všetky víly čo mali na dosah okrem jednokrídlovej víly Olívii. Keď Hedviga s Olíviou dorazili, zhrozili sa nad tým čo zbadali. Ray a Gray s vrecami plnými víl. Hedviga neverila vlastným očiam. „Čo ste to spravili?!“ rozhorčene skríkla. Obidvaja sa zaškerili a odvetili: „Naletelo si nám hlúpučké dievčatko.“ „Akože naletela?“ spýtala sa Hedviga. „Sme lovci víl!“ skríkol Ray. „Preto sme od teba chceli miesta, kde sa stretávajú, alebo kde žijú víly,“ odvetil Gray. „A teraz si prosíme aj tú jednokrídlovú,“ zaškeril sa Ray. „Nikdy!“ skríkla Hedviga a zobrala Olíviu do dlane. „Vieš, že táto víla dáva najväčšiu esenciu?“ opýtal sa jej Gray. „Keď nám ju dáš a pôjdeš s nami a ukážeš nám to miesto, dáme ti z jej moci tiež,“ odvetil Ray. Olívia bola zaskočená čo jej to nahovárajú, ale Hedviga vykrikla: „Len cez moju mŕtvolu!“ Ray a Gray boli dohodnutí. Vytiahli lano a chystali sa ich zviazať, keď vtom zozadu ich panvicou klepol po hlavách Olíviin tajný ctiteľ Jack. Obidvaja padli na zem ako dve hnilé hrušky. „Jack?“ opýtala sa Olívia. „Olívia!“ šepol Jack. „Náš hrdina!“ skríkla Hedviga. Jack sa zapýril a pozrel na Olíviu. „Ďakujeme ti!“ a hodila sa mu okolo krku. Hedviga videla ako Jack pozerá na Olíviu. „Myslím, že toto je tvoj tajný ctiteľ,“ pošepkala Hedviga Olívii do ucha. Bolo počuť zafunenie a Jack skríkol: „Preberajú sa, zviažme ich!“ Zviazali ich

a ostatné víly vyslobodili z vreca. Zobrali ich a hodili do priepasti, z ktorej sa už nikdy nedostali.

Jack s Olíviou si o mesiac povedali svoje áno a Hedviga im išla za družičku. Olívia pochopila, že aj jednokrídlová víla má nejakú cenu a že ju niekto dokáže milovať. A Hedviga sa poučila, že nebude prezrádzať tajomstvá o výskyte víl a iných nadprirodzených bytostí, ktoré môže ohroziť.

Lajka

Timea Maceková, 8. trieda, ZŠ s MŠ Drahovce

Lajka – meno, ktoré pozná asi každý. Možno vám je len trošičku povedomé a neviete presne, v akej súvislosti ste o ňom počuli... Ale určite ste už počuli o psíkovi - teda o fenke - ktorého vystrelili na malej kozmickej lodi do vesmíru. No ako sa to všetko stalo, to vám teraz porozprávam. Lajka bola fenka kríženca huskyho s teriérom. Túlala sa po ruských uliciach a hľadala niekoho, kto by ju mal aspoň trochu rád. Raz ako tak kráčala po moste, zbadala som ju ja. Bola som vtedy ešte malé dievčatko, ktoré tlačilo kočík s bábikou. Keď som ju uvidela, prosila som mamu, aby sme si ju zobrali domov. Mama mala zvieratká veľmi rada a tak súhlasila. Pre istotu sme skontrolovali, či nemá obojok alebo niečo, čo by dokázalo, že niekomu patrí. Nič také sme však nenašli.

Keď sme prišli domov, dala som jej granulky a vodu. Ani som sa nestihla otočiť, všetko jedlo bolo fuč. Doteraz si pamätám jej oči, ktoré od radosti svietili ako malé hviezdičky. Keď dojedla, zobrala som ju okúpať do vane. Hravo naháňala bublinky, ktoré poletovali okolo nej. Prvú noc spala so mnou a celú dobu sa odo mňa nepohla. Opatrne ohrýzala moju plyšovú hviezdičku, ktorú som mala ako vankúš.

Milovala som vesmír. Po celej izbe som mala polepené hviezdičky, planéty, kométy a slnká. Všade som mala obrázky, na ktorých som ja ako astronautka v skafandri. Neskôr ku mne pribudla aj Lajka. Vyrobili sme spolu kartónovú raketu a tam som sa s Lajkou hrávala.

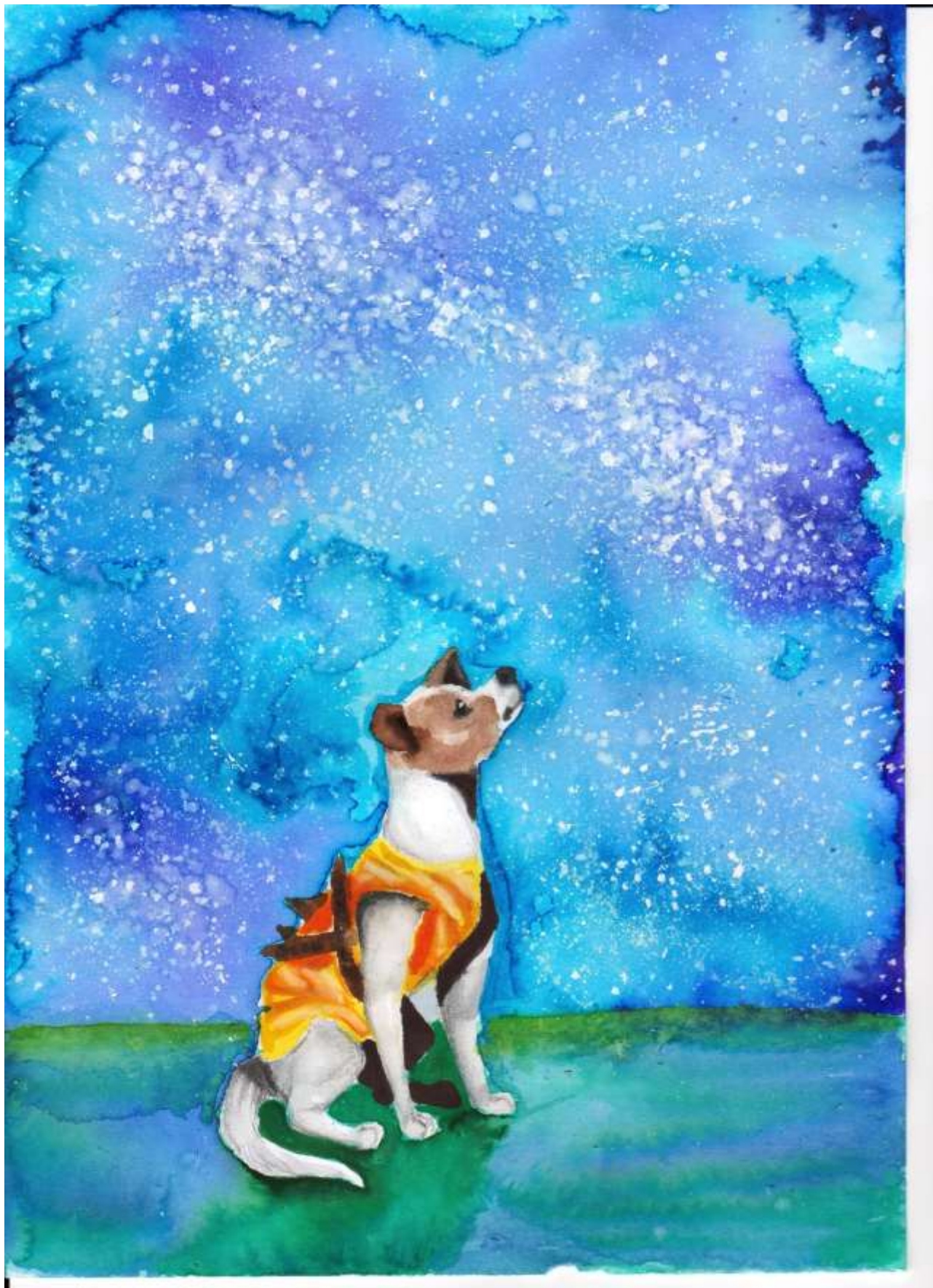
Ako som rástla ja, rástla so mnou aj Lajka. Boli sme ako najlepšie kamarátky. Kam som išla ja, tam bola aj Lajka. Raz v som v novinách objavila článok, že hľadajú psíka alebo fenku na pokusný let do vesmíru. Hneď som bežala za maminou, aby tam zavolala, že máme doma takú fenku. Týždne čakania sa mi zdali nekonečné.

Nakoniec zazvonil telefón a pani nám oznámila, že nás pozývajú na kasting. Blížil sa deň Lajkiných druhých narodenín. Nasledovalo ďalšie čakanie na chvíľu, kedy vstúpime do veľkej brány a ukážeme porote našu Lajku. Cítila som, že je nervózna. Ved' kto by nebol. Zobrali si ju do miestnosti s červeným nápisom "VSTUP LEN PRE ZAMESTNANCOV".

Prešli asi tri hodiny, kým konečne vyšla. Celá sa triasla. Hneď som ju objala, bola som rada, že to už má za sebou. Pán v okuliaroch nám povedal, že sa nám čoskoro ozvú. Čakali sme asi pol roka, kým prišla správa, že ju vybrali. Od šťastia som odhodila všetky ceruzky a pastelky, ktoré som si práve upratovala.

Keď nadišiel deň D, všetci sledovali televíziu, len ja som bola priamo na mieste so svojou fenkou. Uvidela som jej raketu. Bola väčšia ako tá naša, v ktorej sme sa hrávali. Vraj to nebola raketa, ale družica a volala sa Sputnik 2. Nenápadne som jej tam schovala moju prvú a najobľúbenejšiu kresbu. Ešte raz som jej zakývala a bola preč.

Tretí november 1957 sa navždy zapísal do histórie. Bol to deň, keď moja Lajka odletela na svojej družici do vesmíru. Dlhý čas som o nej nič nevedela. Celé noci som preplakala, chýbala mi. 14.4 1958 nám zazvonil telefón. Oznámili nám, že Lajka kvôli prehriatiu družice zomrela. V tom momente som prestala vnímať svet okolo seba. Plakala som. Asi o mesiac mala Lajka pohreb. Mnohí ľudia si ju zapamätali ako prvú živú bytosť, ktorá vyletela do vesmíru. No ja som si ju zapamätala ako tú najlepšiu kamarátku. Dnes tu sedím a píšem na papier, čo som zažila a som za to vďačná. Mám síce 73 rokov, no nikdy na ňu nezabudnem. Ako som ju našla, ako som ju krmila, ako pri mne spala alebo ako sme sa hrali v rakete. Každý večer sa pozriem na nebo a vidím dve malé hviezdy. Síce svietia len slabo, ale vždy mi pripomenú jej oči. Lajka nedávno oslávila 61. výročie smrti. Toto som napísala ako spomienku na ňu. Nikdy na ňu nezabudnem.

Ilustrácia : Lesana Behanová, 8. trieda , ZŠ s MŠ Drahovce

Útek

Lucia Iglárová, 8.C, ZŠ s MŠ J.Vojtaššáka Zákamenné

Kde bolo, tam bolo, za trinástimi schodmi a jednými dvermi bola malá klietka a v nej žili tri potkaníky: Malý Ezzy ,Kany a mama Ahsoka.

Malý Ezzy a Kany boli nezbedné potkany a často robili neplechu. Stále niečo vyvádzali, no najviac ich lákal svet za klietkou. Jedného dňa sa rozhodli, že utečú. Pretože boli veľmi múdre (ich rodičia boli známe laboratórne potkany, na ktorých testovali zvieraciu inteligenciu pomocou rôznych rébusov) začali si všímať majiteľa a hlavne spôsob, akým im otváral klietku pri čistení. Čoskoro zistili, že je to veľmi jednoduché. A tak jedno ráno otvorili klietku, vyliezli z okna a už ich nebolo.

Ako si tak kráčali po lúke, zrazu zbadali veľkého kocúra, ktorý ich začal naháňať. Ledva mu ušli, zachránila ich vlastná úniková technika, ktorú si nacvičovali ešte v klietke, keď ich mama Ahsoka naháňala, aby si upratali izbu. Skryli sa na neďalekom dvore. „Som hladný,“ povedal Malý Ezzy. „Tak si poďme nájsť nejaké jedlo.“ vyhlásil Kany. A tak si začali hľadať niečo pod

Ilustrácia : Marianna Vojtaššáková, 8.D, ZŠ s MŠ J.Vojtaššáka Zákamenné

zub. V záhrade si zobrali zopár ríbezlí na ktoré dotiahli. Ale Malý Ezzy chcel viac ríbezlí, tak vyliezol na ten krík. Zhadzoval ríbezle Kanymu a on ich zbieral. Po chvíli Malý Ezzy zistil, že sa nevie dostať dole, pretože má závrat.

Kany sa rozbehol do humna po kus handričky. Priniesol ju a priviazal o krík. Potom ju rozprestrel, aby Malý Ezzy mohol skočiť dole. Napokon aj skočil, ale poriadne pri tom pišťal. „Mne sa tento svet vôbec nepáči,“ povedal neskôr Malý Ezzy. „Tak sa skúsme nejako zabaviť!“ navrhol Kany. Celý deň sa snažili zabaviť, ale všade na nich číhalo nejaké nebezpečenstvo. Ak ich nenaháňal pes, tak za nimi leteli rozzúrené osy, ktorým poškodili domček, keď si ho snažili prisvojiť. Počas naháňačiek Kany dokonca spadol do vody.

Začalo sa stmievať, Kany bol stále mokrý a bolo mu zima. „Podme sa niekam schovať,“ povedal. Obidvaja sa vydali do humna ľahnúť si do sena. Tam bolo trochu teplejšie. Zrazu počuli nejaké zvuky. Aj Kany, ktorý bol z dvojice odvážnejší, sa bál ísť pozrieť. Keď tie zvuky počuli znova, zľakli sa a rozbehli sa von. „Bojím sa, je mi zima a chcem ísť domov!“ naliehal Malý Ezzy. „Asi sme sa stratili.“ povedal Kany. Vybrali sa teda rovno za nosom. Pred nimi sa objavil veľký košatý strom, z ktorého sa ozývali tie podozrivé zvuky : „Huhuhúúúú!“ Ešte nikdy sa tak nebáli, najmä keď zbadali obrovské oči, ktoré na nich uprene zazerali spoza konárov. Rozbehli sa, čo im sily stačili. Boli by bežali dodnes, keby im cestu neskrížila ich mama Ahsoka! Vrhli sa jej do náručia a všetci skákali od radosti, že sa napokon našli. Spolu išli domov. Doma mali v miske dobrý syr a slnečnicu. „Všade dobre, v našej klietke najlepšie.“ povedala mama Ahsoka Kanymu a Malému Ezzymu, ešte skôr, než stihli zaspáť...

X33

Kludia Babinská, 8.ročník , ZŠ s MŠ Babín

Je piatok presne 22.2.3210 a mne sa nič nechce, ale treba ísť do školy. Zase budeme preberať dajaké nudné veci o našej galaxii. Už teraz by chceli, aby sme vynášli planétu. Väčšinou na výskumy chodia 17- roční, nie 14-roční, ale vraj rýchlo dospievame a planéta X33 bude preplnená, teda ideme hľadať. Ako sme prišli nachystali nám loď P46 a vyrazili sme.

Čakala nás dlhá cesta. Po troch dňoch sme uvideli planétu. Malé príšerky obývali ostrov, ale boli milé. Pohostili nás a ukázali nám vesmír a ďalšie skryté planéty, už sa nemusíme báť, že nebudeme mať kde bývať. K tomu sme si našli nových priateľov. Väčšina ľudí sa ich bála, keď prišli, ale postupom času si našli

k nim cestu. A čuduj sa svete, našiel som si dobrú kamarátku z planéty Asga44. Milí ľudkovia, plní lásky, majú úžasný vynález teleport. Teda, keď prejdeme malými dverami ocitneme sa na úplne inej planéte. Samozrejme sme to išli vyskúšať. Ako prvý prešiel náš majster Róbert, hneď po ňom môj kamarát Oliver a nakoniec ja.

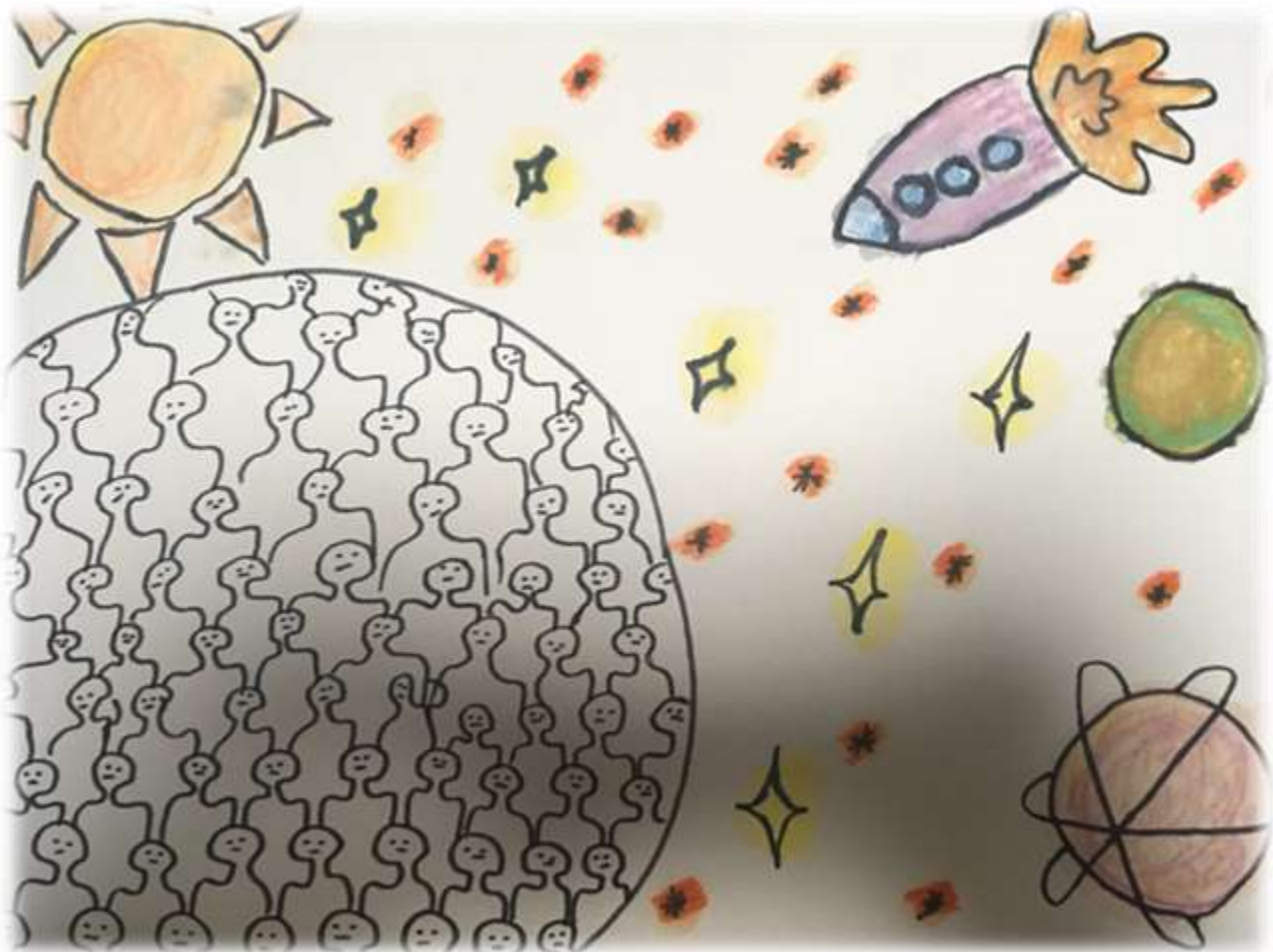
Ocitli sme sa na asi najkrajšej planéte, akú som kedy videl. Nachádzali sme sa presne na pláži, pekné počasie, čisté more, proste nádhera. Vtedy som sa opýtal majstra: „Ako nazveme túto pláž?“ Majster sa zamyslene poobzeral po pláži a povedal: „Budeme ju volať ROAS3210.“ Chvíľku som rozmýšľal, prečo práve tak, ale Oliver ma nenechal a povedal: „Róbert Oliver a Simeon rok 3210.“ Keď sme sa už poobzerali po pláži, rozhodli sme sa hľadať nejakých ľudí, alebo niečo živé, čo sa podobá na ľudí. Po dvoch hodinách hľadania sme narazili na strom plný guľatých vecí, a keďže sme boli veľmi hladní, tak sme to vyskúšali a bolo to veľmi chutné a sýte. Potom sme si ľahli pod strom a zaspali sme.

Ráno som sa prebudil na posteli v nejakom hoteli. Nechápal som ako som sa tu dostal, ihneď som sa chcel postaviť a ísť hľadať majstra a Olivera. Ani som sa nepostavil z postele a niekto mi zaklopal na dvere. V kútiku duše som dúfal, že to bude nejaký domorodec, alebo niekto, ale hlavne som dúfal, že tam bude majster a Oliver. Rýchlosťou svetla som vstal a išiel som otvoriť dvere. Najskôr som pokrútil kľúčikom, potom som chytil kľučku, dal som ju dolu. Dvere sa pomaličky začali otvárať a nakoniec sa otvorili celé. Zbadal som tam, ani neviem ako to nazvať, ale nazval som to robotom. Chvíľu som sa na neho pozeral a on povedal: „1507.“ Nevie, čo to znamená, ale spýtam sa Olivera on vie všetko. Dokým som sa na zázračné stvorenie díval, uvedomil som si, že to je robot! Priviedol ma k Oliverovi a majstrovi. V miestnosti bolo strašne veľa robotov a ja som sa len díval. Oliver si niečo čmáral do svojho denníka. „Majster,“ vykrikol som, „to sú to sú!“ Udivene som hľadel na stvorenia a konečne vyšlo zo mňa „roboti!“. Majster sa zasmial: „No áno, sú to roboti.“ Spýtal som sa, čo znamená 1507 a premúdrelý Oliver povedal: „Znamená to ahój“. „Simeon!“ skríkol po mne

majster. V tom momente ma vystrelo a začudovane som sa díval na neho: „Čo som spravil?“ Majster pokrútil hlavou a povedal: „Ako je možné, že nepoznáš túto reč, sám som bol na vašej hodine, keď ste sa ju učili“.

Vtedy som si spomenul, že to je tá planéta, ktorú sa snažili nájsť pred 1000 rokmi a teraz sme ju našli my! Zatiaľ čo sa Oliver rozprával s robotom menom *Klára*, som sa snažil spomenúť na túto reč, aby som si mohol nájsť kamarátov aj ja . Keď som si spomenul našiel som si kamaráta *Mariána*, porozprával mi o jeho záľubách .

Na druhý deň nám povedali o jedlách, ktoré sú určené pre ľudí. Neskôr nám predstavili ich kráľa. Kráľa volia podľa sily, ale na minulých kráľoch by si silu nevidel, len pocítil, ale na tomto tú silu bolo vidieť, bol mohutný a svalnatý .

Po pár dňoch spoznávaní planéty sa pred nami zjavili dvere, ktorými sme sa tu dostali. „Je čas ísť domov,“ povedal Oliver. Ale mne ani majstrovi sa ešte nechcelo ísť, ale museli sme . A tak sme skočili do dverí. Oliver šiel prvý, po ňom ja a po mne mal ísť majster, ale asi 30 minút neprišiel , ale potom prišiel aj so Sabinou, *to je jeho priateľka*. Na planéte Asga44 sme

ostali dva dni, pretože majster a jeho priateľka sa rozhodovali, či pôjdu s nami, alebo sa vrátia na planétu odkiaľ pochádza Sabina. Na koniec sa rozhodli, že pôjdu s nami. Nastúpili sme na P46 a vrátili sme sa na našu planétu. Tam sme sa pochválili tým, že sme našli strašne veľa planét. No boli sme len na dvoch, ale čarovnými dvierkami sa dá dostať na nekonečno veľa planét. Ľudia sa odsťahovali do všelijakých planét.

Ja, Oliver, majster a Sabina sme ostali na planéte X33. Po pár dňoch bývania s majstrom sme sa s Oliverom dohodli na tom, že sa odsťahujeme. „Majstre, chceme sa odsťahovať!“ Majster už asi vedel, že chceme ísť bývať preč a povedal: „Oliver, ty budeš bývať oproti nám, a ty Simeon budeš hneď vedľa nás, máte tam všetko nachystané.“ Po roku a pol sme sa rozhodli objavovať ďalšie planéty, ale bez pomoci zázračných dvierok. Našli sme presne 1536 planét. Každá planéta mala iný tvar, ako napríklad planéta P25 mala tvar kocky, F2558 mala tvar hviezdy. Predstavte si, že planéta PQ865 bola plochá. Ale my sme len neobjavili planéty, my sme stáli na planéte s názvom Zem. Planéta odkiaľ všetci pochádzame, planéta, na ktorú sme všetci zabudli, plná odpadu. Tento odpad sme zozbierali a z plastu sme vyrobili dekorácie, ktoré sme poslali na planéty, kde boli ľudia z planéty X33 aj s lístkom: „Neznečisťujte si svoju planétu, lebo príde do zabudnutia ako Zem!“ Po pár dňoch nám prišlo nekonečne veľa lístkov a vo väčšine sa písalo: „Nebojte sa dávame pozor na to, aby nebola planéta znečistená.“

Majster sa zbral s 9432514 a odvtedy sme navštevovali ľudí z planéty X33.

Connie a Annabelle

Jaroslava Čiefová, 9. ročník, ZŠ s MŠ T. G. Masaryka, Ľubietová

Bolo raz maličké mestečko Norwich. V tomto mestečku boli skoro všetky domy rovnaké, avšak jeden sa líšil. Na neďalekom kopci sa týčil vysoký hrôzostrašný domisko. Nik v ňom už po stáročia nebýval. Vyzeral, akoby sa už išiel rozpadnúť. Okná boli pozabíjané drevenými doskami, niektoré zas porozbíjané, čierne steny by ste už ani v šere nevideli. Strecha bola

šikmá a polorozpadnutá. O rastlinách v okolí sa ani nedá nič povedať, všetko je vyschnuté a aj keby pršalo každý deň, nič tam nevyrastie. Ľudia sa k nemu nedovolia priblížiť. Veľa legend putuje v tomto meste a aj v okolí. Kto, čo len prejde na tento pozemok a nebudaj vojde dovnútra, toho čakajú strašné muky. Veľa ľudí vraví, že veľakrát ste mohli uvidieť čiernu postavu ako sa na vás pozerá z najvyššieho okna tohto domu.

Je krásny júlový deň. 8-ročná Connie sa so svojimi rodičmi sťahuje do Norwichu. Jej otec a mama boli povýšení a hoci je ich práca vo veľšom meste, jediné domy na predaj boli len tu. Connie je veľmi živý typ človeka. Rada komunikuje s ľuďmi a rýchlo sa prispôsobí. Vďaka tomuto sa jej rodičia nebáli, že sa jej tam nebude páčiť.

Keď dorazili pred ich nový domov, Connie uvidela skupinku detí. Väčšina z nich boli chlapci, ale to jej nevadilo. Bude aspoň viacej zábavy. Hneď ako si vybalila veci z krabíc, tak sa prezliekla do niečoho, čo by mohla zamazať. Obliekla si tmavozelené kraťasy, šedofialové tričko a obula si fialové žabky. Na chrbát si vzala svoj bordový ruksak a rozlúčila sa s mamou a otcom. Pred domom videla ako chlapci, ktorí sa tam nedávno hrali, bežali k nej. Boli o niečo starší ako ona, možno rok alebo dva. Opýtala sa, či by jej neukázali okolie. Oni súhlasili, sadli na svoje bicykle a vyrazili. Zistila kde je ihrisko, škola, dokonca aj kúpalisko. Bola to veľmi radostná cesta, avšak deti stíchli, keď prechádzali okolo Domu na kopci. Connie to prišlo divné a tak zastala. Erik, s ktorým sa asi najviac skamarátila, zastal a zakričal, s veľmi vystrašeným výrazom na tvári, aby si pohla, lebo tu nesmú ostať. Connie je veľmi zvedavé dieťa a chcela vedieť prečo sa tak boja. Erik jej rýchlo vysvetlil, že deti aj dospelí sa boja toho domu, a že zlé veci sa stanú tomu, kto sa naň bude dlho pozeráť. Connie s nespokojným výrazom na tvári položila svoj bicykel na zem a kráčala k bráne. Tá však bola zamknutá. Povzdychla si a keď sa otočila, Erika už nebolo, iba jeho silueta v diaľke. Ale stále chcela vidieť čoho sa tak ľudia boja, preliezla cez kamenný plot, no oškrela si koleno. Zo svojho ruksaku vybrala dva farebné leukoplasty a ošetrila si ranu.

Cítila ako studený vánok veje jej neučesané hnedé vlasy. No chcela pokračovať ďalej. Došla ku dreveným schodom. Urobila jeden krok a schod zavrzgal, to stačilo aby jej nabehla husia koža. Urobila druhý krok a schod sa prepadol. Connie skríkla, ale rýchlo stíchla keď začula

ako z vnútra vychádza hudba. Možno tam niekto býva, pomyslela si. A zaklopala na dvere. Nikto neotváral, ale hudba stíchla. Pomaly otvorila dvere a to, čo uvidela jej zakrútilo hlavu. Myslela, že tam bude neporiadok, kvôli stavu vonkajšku. A mala pravdu. Taký neporiadok v živote nevidela, ani keď navštívila svojho bratranca a to je už čo povedať. Kým sa snažila vymyslieť, ako sa dostať k veľkému schodisku v strede miestnosti, cítila, ako sa jej niečo otrelo o nohu. Keď sa pozrela dole, uvidela čiernobielu mačku s veľkými modrými očami. V celej miestnosti svietila ako lampáš. Začala ju hladkať a chcela ju zobrať do rúk, keď počula dievčenský hlas. „Nechytaj ju!“, pozrela sa na schody a tam stálo dievča, možno rovnako staré ako ona. No ale vyzerala trochu divne, akoby nebola človek. Dlhé biele vlasy jej siahali až po kolená. Jej pleť bola úplne bledú. Mala oblečenú bielu košielku, čiernu sukňu, čierne silónky a čierne baleríny. Ale najviac, čo na nej žiarilo, boli jej červené oči.

Connie ju ihneď pustila a mačka bežala za svojou paničkou. „Je veľmi pekná,“ odvážila sa povedať Connie. „Je to on a volá sa Gizmo,“ trpkو poznamenala, „a ty tu nemáš čo robiť, toto je môj dom a ty si cudzia.“ Ticho stála, pomyslela si že to bude asi dáky snob. Ale, že by bývala v takejto zručanine, to jej nešlo do hlavy a k tomu ten jej výzor.

„Volám sa Connie a ty?“ opýtala sa seba vedome a kráčala ku schodisku kde stála. To dievča sa na ňu divne pozrelo. „Do toho ťa nič.“ povedala bez emócií v tvári.

„Chcem spoznať nových ľudí a urobiť si kamarátov. Som tu nová a inak mala by si viacej chodiť von, lebo si bledá ako stena.“ poznamenala Connie s úsmevom na tvári.

„Som Annabelle, stačí? A nie nemôžem chodiť von.“ ticho povedala. Annabelle? To je pekné meno pomyslela si Connie. „A prečo nie? Čo si dáke strašidlo? Čo si duch?“ povedala Connie a snažila sa Annabelle trafiť päťou do brucha ale tá jej ju chytila.

„Nech ťa to ani nenapadne, lebo ak sa o to pokúsiš, tak to urobím ja a odletíš cez okno.“ pohrozila Annabelle.

„No dobre ale aspoň mi ju nemusíš tak veľmi stláčať,“ povedala a Annabelle jej pustila ruku, „tak potom čo si, ak sa ťa smiem opýtať Annie?“ opýtala sa, „len mi nepovedz že si v-vam.vampt.... neviem ako sa to vyslovuje. Tie bubáky čo pijú krv,“ Connie bola celá v rozpakoch. „OK, po prvé je to Vampír alebo upír, po druhé nie sme žiadne bubáky, lebo tí sú

škaredí, a po tretie ja som vegetarián,” povedala Annie pokojne, ale bolo počuť náznak hnevu v hlase.

Connie zamrzla: „No tak ja by som už mala ísť, lebo je veľa hodín a moja mama ma bude určite hľadať.” a už jej nebolo. Preliezla cez plot a utekala, čo jej nohy stačili. Celá zadychčaná otvorila predné dvere, položila rucksak k vešiaku a išla sa najesť. Po večeri išla do svojej izby, ale čakalo ju tam prekvapenie. Na posteli jej sedela Annie aj s bicyklom pri okne.

„Čo tu robíš?” opýtala sa nasmelo. Annie sa pozrela na bicykel a potom zas na ňu: „Toto si si zabudla pred mojím domom, tak som to chcela vrátiť. Ale neteš sa, možno som ho obila o pár komínov, kým som sem prišla.”

Možno to myslela len zo srandy, lebo sa nezdal byť poškodený. Prešla chvíľka ticha, až Annie znovu prehovorila:

„Vieš, že nie je pekné keď niekto pre teba niečo urobí a ty mu vôbec nepoďakuješ.” Connie sa zamyslela: „Poďakujem ti, keď budeš moja kamarátka. Ešte nikdy som nemala kamarátku, ktorá je upír.”

Dračí ochranca

Dávid Babinský, 9.ročník , ZŠ s MŠ Babín

Kde bolo, tam bolo pod hustým tmavým lesom v malom domčeku žil mladý , švárny mládenec menom Juraj. Jurovi už ako malému zomrela matka a vychovával ho jeho otec. Z Juraja napriek všetkému vyrástol krásny mládenec. Bol iný ako ostatní. Bol vysoký, vlasy mal čiernej farby a oči tmavé ako uhlie. Všetky dievčiny z dediny sa predbiehali, ktorá z nich bude jeho vyvolenou . Juraj bol však iný ako ostatní mládenci. Zaujímal sa hlavne o to, aby čo najviac pomohol svojmu otcovi a bol oveľa statočnejší, a odvážnejší ako ostatní chlapci v dedine. Jeho najväčším snom bolo, aby sa stal rytierom. Každý deň poctivo trénoval a pripravoval sa, aby sa jedného dňa stal ozajstným rytierom.

Jedného dňa sa mu však jeho sen uskutočnil. Do dediny, kde býval Juraj sa z hustého , tmavého lesa vynorila malá armáda čiernych rytierov. Len čo ľudia uvideli rytierov oblečených v čiernom, každý vedel , že sú to povestní rytieri z čiernej hliadky. Rytieri už odpradáva chránili všetkých ľudí pred zlými drakmi, ktorí im ničili ich obydlia. To, že rytieri prišli na územie ich dediny, znamenalo len jednu vec. Znamenalo to, že draky smerujú k Jurajovej dedine. Draky pre ľudí znamenali veľkú hrozbu, ba i istú smrť. O chvíľku rytieri zvolali v strede dediny schôdzku, na ktorej sa museli zúčastniť všetci obyvatelia celej dediny. Na schôdzku prišiel aj Juraj. Rytieri ľuďom vysvetlili, aby sa dobre schovali a urobili si zásoby jedla. Pretože nevedeli ako dlho bude súboj s drakmi trvať. Všetci ľudia sa s krikom a panikou rozutekali, každý do inej svetovej strany. Na námestí zostal stáť len Juraj. Jurajovi sa rozbúchalo srdce a cítil možnosť, ako sa konečne môže stať rytierom. Čierni rytieri si ho chvíľku obzerali, a potom sa ho jeden z nich spýtal, čo od nich potrebuje. Juraj ani chvíľku neváhal a hneď im povedal, čo je jeho snom a kým sa túži stať. Rytieri sa skoro všetci do jedného poriadne zasmiali až na jedného , toho najstaršieho z nich. Najstarší z čiernych rytierov prišiel k Jurajovi a svojim vážnym pohľadom umlčal smiech ostatných. Povedal Jurajovi, že si cenní jeho odvahu ,a že odteraz ho menuje jedným z nich. Juraj bol naozaj

šťastný, že sa mu splnil jeho sen. Ostatní rytieri z rozhodnutia ich veliteľa neboli nadšení, ale preto, že ho všetci rešpektovali, nikto z nich sa neodvážil namietiť. Juraja ale čakala ešte

Ilustrácia : Dávid Babinský, 9.ročník , ZŠ s MŠ Babín

jedna ťažká úloha. Musel túto správu oznámiť svojmu otcovi, a už len pri pomyslení na to, že ho opustí, mu bolo ťažko na srdci. Otec však Juraja prekvapil. Namiesto toho aby ho odhováral od ciest z čiernymi rytiermi, ho otec v jeho sne podporil a poprial mu veľa šťastia. Dal mu však podmienku, že sa Juraj musí živý a zdravý vrátiť domov.

Juraj sa ako čestný člen čiernej hliadky vydal na svoju prvú výpravu pred drakmi. Rytieri sa rozhodli, že vyjdú na najvyšší vrch a tam budú drakov tajne sledovať. Mali aj svoj plán. Keď sa draky unavia a uložia sa k spánku, rytieri využijú ich slabosť a napadnú ich. Cesta na vrchol hory však vôbec nebola jednoduchá. Rytieri boli po celom dni chôdze do vysokého kopca úplne unavení. Rozhodli sa preto, že si nachvíľku zdriemnu. Rozložili si veci a všetci do jedného veľmi rýchlo zaspali. Juraja však po dlhšej chvíli zobudil niečí šepot. Ženský šepot ho lákal niekde hlbšie do lesa. Najskôr sa vyľakal, ale keďže bol najodvážnejší zo všetkých, rozhodol sa, že tajný hlas bude nasledovať. Po chvíľke videl ženu, ktorá stála rovno pred ním. Bola to čarodejnica, ale vôbec nie ako ostatné čarodejnice. Táto čarodejnica nebola strašidelná. Mala krásne dlhé snehovo biele vlasy a veľké sivé oči. V tvári mala vystrašený výraz, ale vyžarovala z nej čistá dobrota. Bola naozaj krásna a prezradila Jurajovi, že ostatné čarodejnice ju od seba odvrhli, pretože mala dobré srdce a rada svojím darom pomáhala ostatným ľuďom. Ľuďom predpovedala budúcnosť a chorých ľudí liečila svojou magickou silou. Ostatné čarodejnice ju zato nenávideli. Už roky sa sama skrývala v lese, aby ju žiadne čarodejnice nenašli. Jurajovi prezradila, že ho čaká priaznivý osud a vysvetlila mu, že on jediný je dračím ochrancom a iba jeho budú draky počúvať ako svojho otca. Prezradila mu aj, že v sebe nosí dračie srdce. Ich rozhovor náhle prerušili rytieri, ktorí sa práve začali prebúdzajúť. Juraj sa mladej čarodejnici ani nestihol poďakovať, pretože kým sa otočil, bola už preč. O svojom zážitku ostatným rytierom radšej nič nepovedal. Rytieri spolu pokračovali na ceste, na vrchol. Ako tak išli lesom, začuli trepot krídel a všetci vedeli, že ich plán sa nepodaril, pretože draky ich našli skôr než oni našli ich. Všade naokolo sa ozýval ich hrôzostrašný rev a rytieri okolo Juraja zaujali bojové pozície. Hneď ako si rytieri vytiahli meče, Juraj z celého hrdla zakričal, aby ich pustili a zostali stáť na mieste. Rytieri nechápali Jurajove správanie, ale vedeli, že ich veliteľ Jurajovi verí a tak zostali stáť nehybne na mieste a čakali čo sa bude diať. Juraj zahodil svoj meč a vybral sa na čistinku, kde už naňho čakali 3

obrovské šupinaté draky. Postavil sa na najvyššiu skalú a v mysli sa mu odohrávali slová mladej čarodejnice, ktorú v noci stretol v lese. Všetci rytieri v diaľke sledovali, čo sa stane s Jurajom. Draky prudko pristáli na čistinke a vybrali sa smerom k Jurajovi. Juraj stál ako skala ani sa nepohol. Draky podišli až k Jurajovým nohám a všetky naraz sa mu poklonili. Vtedy Juraj pochopil, že jeho srdce je naozaj dračím srdcom, a že draky sú jeho. Jedného z nich pohladkal. Vtedy jeden z rytierov odpadol od strachu a zopár z nich ho ratovalo. Veliteľ sa usmieval, pretože vedel, že draky majú svojho skutočného veliteľa a nebudú viac ohrozovať ostatných ľudí. Juraj nasadol na draka a odletel s nimi vysoko do oblakov. Nevedel, kde draky letia, ale nechal sa nimi unášať, pretože vedel, že je v bezpečí. Uprostred letu draky nečakane zabočili a prudko pristáli, pri vodopáde v hlbokom lese. Juraj zišiel z draka a poobzeral sa naokolo. Zrazu zbadal dievčinu, ktorá sklonená sedela na brehu jazierka. Keď k nej podišiel bližšie všimol si, že je to mladá čarodejnica, ktorú v noci stretol v lese. Juraj hneď vedel, že ju ľúbi a že jej dobré srdce a skutky, ktoré vykonala, by nemali byť trestané, ale odmenené. Zobral čarodejnicu za ruku a nasadol s ňou na draky. Draky hneď vzlietli a mladý pár čakal veľmi dlhý let. Priviezli ich na nádherný opustený hrad, ktorý bol skrytý veľmi ďaleko. Tento hrad ešte nikto nikdy nevidel, pretože to bol dračí hrad a draky si po celý čas tento hrad poctivo strážili pre svojho dračieho ochrancu.

Juraj sa na hrade rýchlo zabýval a onedlho sa s mladou čarodejnicou vzali a mali spolu jedného syna. O syna sa najradšej staral Jurajov otec. Učil ho všetko, čo naučil Juraja ako malé dieťa. Mladá čarodejnica bola v dračom kráľovstve veľmi obľúbená. Liečila svojou silou všetkých chorých ľudí a pomáhala chudobným a slabým. Chodila medzi obyčajných ľudí a tí ju zbožňovali. Juraj ako dračí kráľ mal rešpekt široko ďaleko. Nejaký čas mu trvalo, kým ľudí presvedčil, že jeho draky sú dobré a viac už nikomu ubližovať nebudú, no napokon sa mu to podarilo. Jeho draky si voľne lietali ponad kráľovstvo a všetci ľudia v okolí sa cítili bezpečne ako nikdy predtým.

O múdrej princeznej

Marko Juritka, 5. trieda, ZŠ s MŠ Drahovce

Bolo raz jedno kráľovstvo, v ktorom vládla princezná Ema. Princezná bola veľmi múdra, ale osamelá. Čím bola staršia, tým viac si uvedomovala, že potrebuje princa. Začali

sa hlásiť prví dedinčania. Jedného dňa dorazili traja. Volali sa Alexander, Marko a Adam. Marko bol pekný, Alexander zábavný a Adam múdry, ale bojzlivý.

Nastal deň D a začal sa súboj o princeznú. Uchádzači museli splniť tri úlohy:

1. čo najviac ju rozosmiať,
2. zapáčiť sa jej,
3. poraziť princeznú v počítaní príkladov.

Kto splní všetky úlohy, toho si princezná vezme za muža.

Nápadníci sa nezľakli, s odvahou sa pustili do ich plnenia. Všetci traja chceli zabojsovať o srdce princeznej Emy. Marko stroskotal hneď pri prvej úlohe – bál sa totiž, že pri pokuse rozosmiať princeznú sa pred celým svetom strápní. Pre Alexandra to bola hračka. Keď prišiel

Ilustrácia : Adam Nitka, 5. trieda , ZŠ s MŠ Drahovce

na rad Adam a chcel sa zapáčiť princeznej, tá sa naňho tak zamračila, že Adam zo strachu radšej utiekol. Zostali tam teda len Marko s Alexandrom. Pri druhej úlohe vyhral vďaka svojej kráse Marko.

Nastal čas splniť tretiu úlohu. Adam sa potkol o šnúrkú na zle zaviazanej čižme a Marko si pomýlil plus a mínus, takže príklady najrýchlejšie vyrátala princezná.

Aj keď sa súboj skončili pre nápadníkov nerozhodne, Ema sa rozhodla pre Alexandra. Hneď od prvej chvíle sa doňho zahľadela, lebo okrem toho, že bol zábavný, bol aj šikovný a múdry. Skrátka, bola to láska na prvý pohľad.

Nakoniec si ju Alexander vzal za manželku a mali spolu kopec šikovných detí. Zazvonil zvonec a rozprávky je koniec.

Ja a zvieratá

Zuzana Gáborová, 8.ročník, ZŠ s MŠ Babín

Písal som si zápisky snád',
vraj mám zvieratá rád.
Je nás spolu sedem,
no človek je len jeden.

Vták, morča, papagáj,
je to taký malý raj.
Zas sa začnú naháňať,
snažia sa tým zabávať.

Jeden skučí, druhý mravčí,
nik medzi nich neskočí.
Minule sa stala vec,
zajac skočil psovi na palec.

Kôň to riešil ako prvý,
vlas nikomu neskriví.
To je kamarát veľký,
vždy robí dobré diskotéky.

Našťastie je po probléme,
zas a znovu sa radujeme.
Dokonca prišiel nový člen,
splnil nám obrovský sen.

Včera nás kamarát opustil,
biely vankúš ho zadusil.
Bol to veľký zbojník,
nikdy naňho nemal nik.

Ilustrácia : Viktória Paľová, 2.ročník, ZŠ s MŠ Babín

Aj keď bez neho,
radujeme sa vrelo.
Už ho tu teraz nemáme,
ale v srdci ho stále nosíme.